

MĚSTO ZTRACENÝCH

TEMNÉ HŘÍCHY VÁS DOŽENOU, AŽ JSTE KDEKOLI

KELLEY
ARMSTRONG

VYŠEHRAD | **Thriller**

Město ztracených

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Kelley Armstrong

Město ztracených – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

**MĚSTO
ZTRACENÝCH**
KELLEY ARMSTRONG

**MĚSTO
ZTRACENÝCH**
KELLEY ARMSTRONG

VYŠEHRAĐ

Copyright © 2016 KLA Fricke Inc.
All rights reserved.
Translation © Martina Šímová, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7601-033-8
ISBN e-knihy 978-80-7601-061-1 (1. zveřejnění, 2018)

1

„Zabila jsem člověka,“ řeknu své nové terapeutce.

Stěží se uvelebím na pohovce... vlastně to žádná pohovka není, spíš takové lehátko, které vypadá pohodlně, ale ve skutečnosti je nepříjemné až hrůza. Stejně jako terapie.

Tím úvodem jsem ji zaskočila, ale nedělám to poprvé. Celkem jsem navštívila pět terapeutů a prodleva mezi „Dobrý den“ a „Jsem vražedkyně“ se stále zkracuje. Může být ráda, že se pořád ještě zdržuju s pozdravem. Terapeuty koneckonců platíte od hodiny.

„Vy...“ začne, „jste zabila člověka?“

Věnuje mi znepokojený pohled. Dobře ho znám – je to chvíle, kdy si myslí, že se přeslechli. Nebo že to myslím obrazně. *Někomu jsem zlomila srdce.* Což je technicky vzato pravda. Kulka srdce rozcupuje na kousky. Nenávratně, jak se zdá.

Když jenom přikývnu, zeptá se mě: „Kdy se to stalo?“

„Je to dvanáct let.“

Pohled číslo dva. Úleva. Aspoň jsem někoho nezabila před pár hodinami. To by bylo mnohem nepříjemnější.

Pak přijde třetí pohled; očima mi pátravě těká po tváři a najednou jí to dojde. „Musela jste být velmi mladá,“ řekne. „Teenager?“

„Osmnáct let.“

„Ach.“ Opře se na židli, zase je ve své kůži, její úleva se mísí s uspokojením, že tomu přišla na kloub. „Byla to nějaká nehoda?“

Jde na to zhurta. Ostatní mě vodili v kruzích, abych sama dospěla k jejich závěru. *Ve skutečnosti jste nikoho nezavraždila. Byla to dopravní nehoda nebo jiná mladistvá lapálie a vy se teď užíváte vinou.*

„Ne, udělala jsem to záměrně. Tedy, tu spoušť jsem stiskla vědomě. Nepřišla jsem ho tam zastřelit. Bylo to zabití, ne vražda. Dobrý právník by to uhádal na nepřiměřenou sebeobranu a srazil rozsudek tak na dvanáct let.“

Odtáhne se. „Hledala jste si informace. O tom zločinu. O rozsudku.“

„Je to moje práce.“

„Cítíte vinu.“

„Ne, je to moje práce. Jsem policistka.“

Překvapeně otevře ústa, nehty poklepe na mou složku a v duchu si vyčítá, že si ji pořádně nepřečetla. Přijde náznak úsměvu.

„Jste policejní důstojník,“ řekne. „Zastřelila jste někoho při výkonu – Ne, na to jste moc mladá. Tak jako kadetka?“

„Ano, ale nebyla to nehoda při výcviku.“ Uvelebím se na lehátku. „Co kdybych vám to prostě jen vyprávěla?“

Přijde mi to jako rozumný postup, ale terapeuti ho nikdy nenavrhnou. Někteří, jako třeba tahle, dokonce váhají, když to nabídnu. Bojí se, že jsem vinna, a to se jim nelíbí. Ještě pár vodítek a přijde na způsob, jak mi dát rozhřešení.

Až na to, že já jí na rozhřešení kašlu. Chci jen někomu vyprávět svůj příběh. To totiž dělám. Hraju s osudem ruskou ruletu, vím, že jednou nějaký terapeut poruší slib mlčenlivosti a udá mě. Je to stejné, jako když jsem v dětství něco provedla, ale tolik jsem se bála trestu, že jsem se hned nepřiznala. Nechávala jsem za sebou stopy a říkala si, že jestli se na mě má přijít, ta vodítka je ke mně dovedou. Víím, že je to dětinská představa, ale takhle to zkrátka dělám.

„Můžu začít?“ zeptám se.

Trochu zdráhavě přikývne a uvelebí se na židli.

„Tu noc jsem šla s přítelem do baru,“ řeknu. „Mělo to být rande, ale nakonec celou dobu kšeftoval vzadu v koutě. Tak tomu říkal. Kšeftování. Což zní, jako by dealoval koks

v nějaké špeluňce. Ve skutečnosti jsme byli v univerzitní hospodě a on tam prodával vitamín R a amfetamin děčkám, která čekal perný týden...”

2

Seděli jsme s Blainem vzadu u stolu, pěkně bok po boku, a čekali na zákazníky. Prsty mi zavadil o vnitřní stranu stehna. „Už jsme skoro hotový. A potom...“ Zazubil se na mě. „Pizza? U tebe?“

„Jen jestli budeme mít dost i pro Dianu.“

Protáhl obličej. „Je pátek večer, Casey. Není tvoje spolu-
bydlící na rande nebo tak něco?“

„Hmm. Ne, promiň.“

Vlastně byla venku s kamarády ze školy, ale to jsem Blaineovi neřekla. Ještě jsme spolu nespali. Brzdila jsem ho tím, že jsem mu tvrdila, že jsem panna, což byla lež. Jen jsem byla vybíravá.

Blaine byl mou vstupenkou do říše zakázaného ovoce. Byla jsem studentka policejní akademie, co si hraje na zlobivou holku, což byla stejná pitomost jako jeho hra na drogového bosse. Na škále zlobivých hochů dosahoval Blaine maximálně dvojky. Samozřejmě tvrdil, že má konexe – jeho dědeček byl prý nějaký gangster v Montrealu, ale jeho jméno jsem ani nenašla na internetu. Spíš jsem to viděla tak, že dědu-
la dělá nelegálního bookmakera někde v domově důchodců. A Blaineův otec rozhodně žádný gangster nebyl; pracoval v lékárně a synáček mu kradl materiál. Sám Blaine byl začínající medik. Dokonce svoje zboží ani nezkoušel. Ten večer cucal jedno pivo dobré dvě hodiny. A já? Pila jsem kolu. Dietní. Jo, byli jsme drsná dvojka.

Příplížil se k nám poslední zákazník – mládě sotva dost staré na to, aby chodilo na vysokou. Blaine mu prodal zbytek zásob. Potom dopil pivo, vzal mě kolem ramen a vyvedl mě z hospody. Trochu se motal. Mohla jsem obrátit oči v sloup, ale vlastně mi to přišlo celkem roztomilé. Možná jsem nebyla připravená skočit s ním do postele, ale měla jsem ho ráda. Byl potrhlé, bohaté dítě; s tím jsem se dovedla ztotožnit.

„Je nějaká šance, že od vás Dianu vypakujeme?“

„I kdyby byla, odpověď zní ne.“

Jenom pokrčil rameny a nasadil úsměv, který jako by říkal „Však ty brzo změníš názor“ a zároveň byl odevzdaný. Což byl další důvod, proč jsem ho nedokázala odepsat jako nevydařené rande – nikdy na mě netlačil a moje odmítnutí přijímal s dobráčkou vyrovnaností.

Vyrazili jsme přes kampus. Moc jsem to tam neznala. Sama jsem studovala na policejní akademii za městem a víkendy trávila s Dianou, kamarádkou ze střední, která chodila na malou místní školu. Ani jedna jsme nebyly odsud. Takže když Blaine trval na tom, že temná ulička je zkratka k pizzerii, nehádala jsem se s ním... hlavně proto, že mi vyhovovalo, co měl v úmyslu – zastavit se a trochu mě pomuchlovat, abych si to s Dianou a bytem rozmyslela.

Právě jsme byli v tom nejlepší, když jsem zaslechla cvaknout kohoutek. Zalapala jsem po dechu a Blainea od sebe odstrčila. Zvedl hlavu a uskočil, takže mi zbraň mířila přímo do obličejů.

„Mám jenom padesát babek,“ zalhal Blaine. Zbytek měl nacpaný v ponožce. „Ona má nějaký šperky. Vemte si je a to pade –“

„Vypadáme snad jako zloději, Saratori?“

Ten chlap sklonil pistoli a já mu uviděla do tváře. Bylo mu něco přes dvacet. Tmavě blond vlasy. Kožená bunda. Žádné viditelné znamení, které by ho označilo za člena nějakého gangu, ale právě tak to vypadalo: čtyři mladí kluci, jeden s pistolí, tři s noži.

Těžko jsem se s nimi mohla poprat. Neměla jsem zbraň a bojové umění na čtyři ozbrojené útočníky nestačí. A tak

jsem si je místo toho dobře prohlédla a zapamatovala si výrazné rysy pro policejní hlášení.

„Víš tvůj starej, že dealuješ?“ zeptal se vůdce.

„Nevím, o –“ začal Blaine.

„ – o čem mluvím? Že jsi vnuk Lea Saratoriho? Anebo že sereš na našem hřišti?“

Blaine něco koktal, aby to popřel. Jeden z těch chlapů ho přirazil ke zdi, druhý ho začal šacovat. V jedné ponožce našli malý plastový sáček se zbytkem pilulek, v druhém ruličku bankovek.

„Fajn,“ řekl Blaine. „Jsme hotový?“

„Ty si myslíš, že chcem tvý prachy?“ obořil se na něj kápo. „Dealuješ na našem trávníku, školáčku. A vzhledem k tomu, kdo jsi, to beru jako vyhlášení války.“

„Ne – ne. Můj děda není –“

Z druhého konce uličky se ozval nějaký randál. Byla to jen kočka, ale ten s pistolí přestal na chvíli dávat pozor. Skočila jsem po něm, drapla ho za zápěstí a zakroutila. Zbraň dopadla na zem, zaječela jsem: „Zvedni ji!“

Po Blaineovi nebylo ani stopy. Než jsem se nadála, byl na konci uličky. Jeden z těch zmetků mezitím sebral pistolí. Snažila jsem se tomu hlavnímu zkroutit paži, ale věděla jsem, že mi to nebude nic platné. Ten s pistolí mi dal hlaveň k čelu a zařval: „Ani se nehni!“

Sotva jsem stihla mrknout, zbylí dva mě přirazili ke zdi. Šéf sebral pistolí a vyrazil ke mně.

„Tak už víme, kdo z vás dvou má koule,“ řekl. „Porcelánová panenka. Tvůj přítel vzal roha, zlato. Takže si to odneseš za něj.“ Přeměřil si mě od hlavy k patě. „Na můj vkus jsi trochu moc mladá, ale nejsem vybíravěj.“

Myslela jsem, že si dělá legraci. Anebo blufuje. Zнала jsem statistiky. Sexuální útok přijde mnohem častěji od někoho, koho znáte, nebo od vašeho přítele.

„Hele,“ řekla jsem. „Nevím, co máte s Blainem za problém, ale se mnou to nemá nic společného. V peněžence mám dvacet dolarů a ten řetízek je zlatý. Můžete si vzít –“

„Vezmem si, co budem chtít, kočička.“

Sundala jsem si brašnu z ramene. „Fajn, tady je moje peněženka. Tady mobil –“

Přišel ke mně blíž. „Vezmem si, cokoliv budem chtít.“

Hlas mu zdrsněl, ale mně pořád nedocházelo, že jsem v nebezpečí. Věděla jsem, jak podobná přepadení fungují. Hlavně zůstat v klidu a dát jim věci.

Natáhla jsem se k němu s peněženkou. Popadl ji za řetízek a odhodil ji stranou. Pak chytil mě – jednou rukou mě držel za krk, druhou za prso a přirazil mě zpátky na cihlovou zeď. Praštila jsem se, na zlomek vteřiny mě zaplavil šok. A potom...

Dodnes nevím, co se vlastně stalo. Nepamatuju si, co se mi honilo hlavou. Nejspíš vůbec nic. Ucítila jsem jeho ruku na krku a prsu a vystartovala po něm.

Kolenem jsem ho zasáhla mezi nohy. Obrátila jsem se k tomu, co stál vedle nás. Sevřela jsem mu zápěstí a chytla zavírák, který pustil. Otočila jsem se zpátky a toho prvního, co se pořád kroutil po ráně do rozkroku, bodla do stehna.

Později jsem si to celé znovu prošla a uvědomila jsem si, jak se to stalo. Pochopila jsem, že reakce, která se zdála skoro nereálná, byla ve skutečnosti úplně předvídatelná. Když mě kápo popadl oběma rukama, věděla jsem, že už není ozbrojený. A tak jsem jednala – když ne uváženě, tak aspoň poučeně.

Nicméně se ukázalo, že jsem si to přece jen měla líp promyslet. Bodla jsem šéfa... a kolem stáli tři další chlapi. Jeden mě praštil do břicha, druhý do čelisti. Třetí mi zkroutil ruku tak, že mi vykloubil rameno. Vykřikla jsem. Pak už bylo snadné sebrat mi nůž. Někdo mě kopl zezadu do kolen, nohy se mi podlomily, a jakmile jsem spadla na zem, začaly pršet rány, těžké boty do mě narážely ze všech stran, ozývaly se nadávky a funění. „Myslíš si, jak nejsi drsná, čubko. Tak já ti ukážu, co to je, bejt drsnej.“ A pak mě začali mlátit doopravdy.

Probudila jsem se o čtyři dny později v nemocnici, zrovna když moje matka s doktorem probírali možnost, že mě odpojí. Občas si říkám, jestli jsem je někde v temném koutku své zpráskané mysli nezaslechla a nevrátila se jako zbitý boxer, když sudí začne s odpočítáváním, ale nejspíš to byla jen náhoda.

Našli mě pohozenou v uličce a bleskově mě převezli do nemocnice, kde jsem okamžitě podstoupila operaci k zastavení vnitřního krvácení. Měla jsem vykloubené rameno. Pět zlomených žeber. Na tržné rány padlo přes sto stehů. Dále těžký otřes mozku, nitrolebeční hematom. Několikanásobná fraktura vřetenní kosti. Vážná zlomenina pravé holeně a lýtkové kosti s trvalým poškozením nervů. Možná znásilnění.

Tenhle seznam jsem opakovala tolika terapeutům, že už při něm nic necítím. Ani u toho posledního.

Možná znásilnění. Zní to směšně. Buď mě znásilnili, anebo neznásilnili, ne? Ale jestli se to stalo, byla jsem v bezvědomí. Když mě našli, džíny jsem měla na sobě – nebo mi je natáhli. Odebrali nějaké vzorky, ale ty se ztratily, než je stihli zpracovat.

Dnes, po dvou letech u Útvaru pro zvláštní oběti ve velkém městě, si můžu celkem dobře tipnout i bez testů. Nicméně si myslím, že ta ztráta jednoduše znamenala, že někdo nepovažoval odpověď za nutnou. Kdyby ty zmetky dopadli, obvinili by je z těžkého napadení a pokusu o vraždu. A to stačilo. Aspoň jim.

Pokud jde o fyzická zranění, úplně jsem se zotavila. Trvalo to osmnáct měsíců. Musela jsem přerušit policejní akademii a vzdát se práce, která mě čekala. Jako oběť těžkého zločinu jsem podle nich nebyla způsobilá pomáhat a chránit. S tím jsem se nesmířila. Získala jsem bakaláře z kriminologie, černý pásek z aikida a boxerský titul v muší váze. V psychotestech jsem excelovala, pět let po útoku měla práci a byla na nejlepší cestě k tomu stát se detektivem.

Rodiče to nepotěšilo. To ostatně nebylo nic nového. Když jsem jim prvně oznámila, čím chci být, úplně se zděsili. „Máš na víc,“ říkali. Tím mysleli, že jsem chytřejší. Samozřejmě ne tak geniální jako oni. Moje IQ 135 sice považovali za zcela průměrné, ale přiznávali, že k tomu, abych se stala kardiologem jako otec, vedoucí dětské chirurgie jako matka, případně neuroložkou jako moje sestra, bude potřeba přece jen zabrat. I tak čekali, že to zkusím. Já ale o nic z toho nikdy neměla zájem.

Když jsem musela odejít z akademie, byli si jistí, že se toho nesmyslu vzdám a budu se věnovat pořádné kariéře, která mi ke jménu pokud možno přidá nějaké tituly. Hádali jsme se. Dost. Před čtyřmi lety se zabili při pádu letadla, aniž bychom se doopravdy usmířili.

Ale zpátky do nemocnice. Strávila jsem v ní šest týdnů, učila jsem se znovu chodit, mluvit, být zase Casey Duncanovou. Až na to, že se to nikdy úplně nepovedlo. Nebyla jsem ta stejná Casey jako dřív. Můj život jde rozdělit na dvě části: předtím a potom.

Čtyři dny v kómatu. Šest neděl v nemocnici. Blaine za mnou jedinkrát nepřišel. Neposlal mi ani přání. Stejně bych ho roztrhala na kusy, ale aspoň by dal najevo, že ví, co se stalo. Což samozřejmě věděl. O to se postarala Diana; zavolala mu, když jsem ležela na jipce. Ani se nezeptal, jak špatné to se mnou je. Jen něco zamumlal a zavěsil.

Když jsem ho v té uličce viděla brát do zaječích, naštvalo mě to, ale byla jsem si jistá, že běží pro pomoc. I když začaly padat rány, pořád jsem se té naděje držela jako tonoucí stébla. Určitě zavolal policii. Určitě.

Poslední, co se mi mihlo hlavou, než jsem ztratila vědomí, bylo, že musím ještě chvilku vydržet. Pomoc je na cestě. Jenže nebyla. Našel mě až bezdomovec, co do uličky zabloudil za pár hodin. Cizí člověk, *opilý* , utíkal, aby mi přivolal pomoc. Můj přítel, ten jenom utíkal.

Když jsem se probrala a pověděla jim, co se stalo, Blaine musel na policii podat výpověď. Jenže v jeho verzi to byl on, kdo ty zmetky rozptýlil, abychom mohli utéct. Říkal, že jsem běžela s ním a na ulici jsme se rozdělili. Museli mě chytit a zavléct zpátky. Kdyby věděl, co se stalo, něco by udělal. A že já tvrdím něco jiného? Přece mě praštili do hlavy, nebo ne? Dočasné poškození mozku? Ztráta paměti? Zjevně to mám popletené.

Když mě konečně pustili z nemocnice, nezavolala jsem mu. Chtěla jsem si to s ním vyříkat z očí do očí. Trvalo mi to týden. Předtím jsem totiž musela zařídit jednu věc. Koupit si pistoli.

Blaine žil stejně jako dřív. Před svítáním si chodil zaběhat. To aspoň tvrdil, když chtěl na nějakou holku udělat dojem: *Každý den v pět ráno běhám v parku.* Vlastně tak úplně nelhal. Z bytu opravdu vyrazil před svítáním a vážně běhal v parku, ale jen v pátek a jenom k místu, kde schovával drogy. Potom doběhl zpátky na kampus. Tam většinou narazil na pár zákazníků – mládeže, co se za svítání vracela na kolej po propražené noci a potřebovala něco, s čím by přežila páteční školu.

Věděla jsem o ideálním místě, kde se s ním setkat. Pod mostem u břehu řeky, kudy půjde cestou domů. V tu dobu jste tam nepotkali živou duši a tekoucí voda snadno přehlušila i ostřejší hovor.

A co výstřel z pistole?

Ne, strílet jsem neplánovala. Chtěla jsem mu dát na srozuměnou, že ho čeká vážná diskuse.

Čekala jsem u paty mostu. Přišel přesně na čas. Šel, neběžel – běhal jenom, když se někdo díval.

Počkala jsem, až zaslechnu tlumené bzučení muziky, kterou měl v uších, a pak jsem mu vstoupila do cesty.

„Casey?“ Zamrkal a sundal si sluchátka, takže mu zůstaly viset v ruce. Zíral na mě. „Vypadáš...“

„Jako že ze mě vymlátili duši?“

„Není to tak hrozný.“

„Pravda. Modřiny jsou pryč. Na obličejích mám asi jen deset stehů. Jo a taky tuhle plešku, kde mi oholili hlavu a rozřízli lebku, aby ulevili krvácení.“ Otočila jsem se, aby se mohl dobře podívat. „Plus pár zubů, co bude potřeba nahradit, až se mi zahojí čelist. Nos mám trochu nakřivo, ale plastika to prý spraví. Taky říkají, že jestli budu opravdu tvrdě cvičit, možná ani nebudu moc kulhat.“

Poslouchal mě a kýval hlavou s přehnaně ustaraným výrazem, jako bych byla stoletá důchodkyně, co mu vypočítává své zdravotní trable.

Když jsem skončila, řekl mi: „Takže se uzdravíš. To je dobře.“

„Dobře?“ Popošla jsem k němu. „Skoro jsem *umřela*, Blaine. Musela jsem skončit se školou. Prý ze mě nikdy nebude poli-cajt. Prý nikdy nebudu dost rychlá. Možná ani nebudu rychle *myslet*.“

Další dlouhá odmlka. A pak: „Mrzí mě, co se ti stalo, Casey. Dal jsem ti šanci utéct.“

„Ne, to já ti dala šanci utéct. Což jsi taky udělal a ani jsi nezavolał pomoc.“

„Takhle si to nepamatuju.“ Napřímil se a vyhýbal se mému pohledu.

„Ne?“ řekla jsem. „A co tohle? Neosvěží ti to paměť?“

Vytáhla jsem pistoli z kapsy.

To setkání jsem si představovala snad milionkrát. Za všechny ty noci, kdy jsem ležela v nemocnici a celé si to plánovala, mi došlo, že nechci, aby se hned složil a škemral o milost. Chtěla jsem na něj vytáhnout zbraň. Chtěla jsem vidět, jak se bude tvářit. Chtěla jsem, aby cítil totéž, co jsem cítila já v té uličce.

Namířila jsem na něj a on zamrkal. A to bylo celé. Zamrkáání. Pak se mu zachvěly rty, jako by se chystal zasmát. Kdyby to udělal, asi bych stiskla spoušť. Místo toho si promnul ústa a řekl: „Přece mě neodpráskneš cvičnou zbraní, Casey. Na to jsi moc chytrá.“

„Zapomněla jsem se zmínit, že jsem vyletěla ze školy? Tohle není moje cvičná zbraň. A teď se dobře zamysli, Blaine. Znovu si vzpomeň na tu noc a řekni mi do očí, žes mě nechal utéct.“

„Aha, chápu.“ Zase se uvolnil. „Potají si mě nahráváš a chceš, abych se přiznal, takže –“

Sundala jsem si bundu. Nebylo to snadné. Levou ruku jsem měla pořád v sádře a ramenem mi i při sebemenším pohybu projížděla šílená bolest. Nakonec jsem ji ale stáhla a mrskla ji po něm.

„Podívej se sám, klidně si mě prohldej. Nic si nenahrávám. Dělam to pro sebe. Chci od tebe slyšet pravdu a chci, aby ses mi omluvil.“

„Tak to budeš muset zmáčknot tu spoušť, protože nemám, za co bych se omlouval. Utekli jsme a ty ses musela vrátit.“

„A to proč?“ zakřičela jsem na něj. „Kvůli čemu bych se doprdele asi tak vracela?“

„Tak tě museli chytit. Bylas moc pomalá –“

„Nikam jsem neutekla a ty to moc dobře víš. Chytla jsem ho a tys měl sebrat tu podělanou bouchačku, ale místo toho

jsi vzal do zaječích jako srab. Vzals roha a ani ses neohlédl. Skoro jsem umřela, ale tys ani nezavolał do pitomý nemocnice, aby ses zeptal, jestli jsem v pohodě.“

„Vždyť *jsi* v pohodě. Podívej se na sebe. Stojíš tu a máváš mi před nosem pistolí. Vlastně počkej, to na moc velkou pohodu nevypadá. Podle mě potřebuješ pomoc. To jsem si myslel vždycky. Jsi mimo, Casey. Cvokař by ti nejspíš řekl, že máš sebezničující sklony.“

Ztuhla jsem. „Cože?“

Předklonil se, jako by si právě vybavil chybějící odpověď u závěrečné zkoušky. „Slyšelas mě, Casey. Jaká normální holka chce být policajtkou? Dělá podělaný bojový sporty? Předpadnou nás v temný uličce, snažím se to zahrát do autu, a co uděláš ty? Skočíš po něm jako šílená. Zatraceně, díkybohu, že jsem vzal roha, jinak by vymlátili duši i ze mě.“

Praštila jsem ho. Napřáhla jsem se a udeřila ho pistolí do spánku. Zavrával. Uhodila jsem ho znovu. Z rány vytryskla krev. Zvedl k ní ruce, vyvalil oči.

„Kurva! Ty jedna zasraná, pošahaná čubko!“

„Nikdo nás nepřepadl,“ řekla jsem a blížila se k němu, zatímco ustupoval a pořád se držel za hlavu. „Prodávals drogy v cizím rajonu a zjevně jsi to věděl. Jen ti to bylo fuk. Skočila jsem po něm, abych ti zachránila krk, a tys utekl. Nechals mě tam umřít!“

„Nedošlo mi, že –“

„Nechals mě tam.“

„Myslel jsem, že tě jenom –“

„Co? Že mě jenom znásilní? Trochu se rozptýlí a ty zatím v klidu pláchněš?“

Neodpověděl, ale měl to napsané v očích – krátký záblesk těsně před tím, než se zatvrdil.

„Jestli tě znásilnili, můžeš si za to sama,“ zavrčel Blaine. „Neměla ses do toho míchat. A teď mi to dej –“

Skočil po zbrani. Zastřelila jsem ho. V hlavě jsem měla úplně prázdko, stejně jako v té uličce.

Viděla jsem, jak po mě jde, a už jsem mu mířila na hrudník. Zmáčkla jsem spoušť.

Konec.

3

„A on zemřel?“ zeptá se terapeutka.

Shodím nohy z lehátka a posadím se. Ve tváři má fascinovaný výraz, jako by poslouchala opilý hovor někde v baru.

„Zemřel?“ naléhá na mě.

„Zavolala jsem sanitku z telefonu, co používal při dealování. Než jsem se dovolala, bylo pozdě. *Žádné pozdě. Byl mrtvý. Jen to řekni naplno, Casey. Nic nepřikrášluj.*

„Co jste řekla operátorovi?“

„Dispečerce,“ opravím ji automaticky. „Že jsem slyšela výstřel, a když jsem doběhla na místo, viděla jsem, jak odtamtud utíkají dva muži. Jeden měl pistoli. Popsala jsem je jako dva z těch parchantů, co mě zbili. Řekla jsem, že půjdu za nimi, abych si je lépe prohlédla. Samozřejmě naléhala, ať to nedělám, ale to už jsem zavěsila.“

„Dobře jste si to promyslela.“

Čekám, že to vyzní lehce vyčítavě. Místo toho v jejím hlase zaslechnu skoro obdiv. Téhle někdo ublížil. Šikana. Obtěžování. Možná ji dokonce napadli. Sní o tom, že udělá přesně to, co jsem udělala já – ,že se pomstí tomu parchantovi, který to má na svědomí.

Nemůžu si dokonce ani připsat zásluhu za to, že bych si něco „promýšlela“. Jenom jsem zareagovala na okolnosti. Jeden terapeut to vysvětlil jako krajní reakci na stresovou situaci, laicky řečeno primitivní instinkt typu „bojuj nebo utíkej“. Útěk zjevně nemám v genech.

„Co jste udělala se zbraní?“ zeptá se.

„Otřela jsem ji a hodila do řeky. Nikdy se nenašla.“

„Manipulovala jste někdy se složkou? Jako policistka?“

Už se ani neobtěžuje říkat „policejní důstojník.“ Všechna formálnost jde stranou.

„Ne, to mohlo spustit poplach,“ odpovím. „A stejně se to nestalo tady.“

„A vážně do toho byla zapletená jeho rodina? Myslím tím rodina s velkým R?“

Zní, jako by mluvila o epizodě *Rodiny Sopránů*.

„Nejspíš ano,“ řeknu, což je lež. Víím, že to tak je. Saratori-ovi možná nejsou žádné velké ryby, ale Blaineův dědeček Leo nepochybně patří k montrealskému organizovanému zločinu.

„Nebojíte se, že vás najdou a pomstí se vám?“

Každý den svého života, pomyslím si, ale jenom pokrčím rameny.

„Nejhorší terapeutka na planetě.“ O dva dny později do sebe hodím panáka tequily – poprvé mám příležitost zajít s Dianou po práci na skleničku. „Klidně jsem se místo toho mohla svěřit tamhletý holce.“ Ukážu na děvče s prázdnýma očima, co sedí v rohu. Děvka. Závislá na cracku. Jestli je dost stará na to, aby mohla legálně pít, vrátím odznak.

„Ještě jednou mi vysvětli, proč to děláš,“ řekne Diana. „No jasně. Jsi sadistka.“

„Masochistka,“ opravím ji. „Sadistka asi taky, ale v téhle situaci je to masochismus.“

Obrátí oči v sloup a poposedne na stoličce. Už teď má zadek úplně na kraji, jako by se bála, že se i přes oblečení nakazí nějakou smrtelnou chorobou. Dřív si předtím, než se vůbec napila, pokaždé vyčistila skleničku dezinfekčním ubrouskem. To už našťestí nedělá.

Znovu se na stoličce zavrtí. Tentokrát skoro sklouzne, a tak trochu poposedne, aby se vysoukala zpátky nahoru, a zároveň si stáhne minisukni. Jeden z chlapů v baru si ji prohlíží. Anebo se dívá na její vlasy – blond se zářivě růžovými konečky.

Opile zamžourá, jako by nevěřil vlastním očím; je fakt, že růžová se tady moc nevidí.

„A jak bylo v práci?“ zeptám se. Diana dělá účetní. Název její pozice se mění každý měsíc; ne že by šplhala po kariérním žebříčku, jen skáče z příčky na příčku a všechny je zkouší.

„To nebudeme mluvit o tvój terapii?“

„To už jsme udělaly.“

Hodím do sebe druhou tequilu. Barman na mě mrkne a ukáže palcem na automat na limonády. Nic mi tím nenažnačuje. Kurt ví, že dva panáky jsou moje hranice. Přikývnu a on začne plnit sklenici.

„Takže co práce...?“ pobízím Dianu.

Semkne rty, čímž mi dá najevo, že se jí nemám vyptávat. Dneska ne. Jen doufám, že to neznamená, že ji zase přeřadili na nižší pozici. S Dianinou kariérou to jde poslední dobou z kopce... a jí se to nelíbí.

„V práci... v pohodě?“ odvážím se.

„Práce je práce.“ Obrátí do sebe sklenici, v jejím hlase zaslechnu neobvyklou trpkost.

Zkouším uhádnout, jakou má náladu. Vždycky jsme nebyvaly nejlepší kamarádky. Na střední to bylo jednou ano a jednou ne, příliv a odliv, které poznamenají mnoho dospívajících přátelství. Sblížil nás až ten útok. Zůstala se mnou, když všichni mí staří kamarádi postupně odpadli, protože nevěděli, co říct. Když jsem zastřelila Blainea, přistihla mě, jak si zběsile svlékám zakrvácené oblečení. Všechno jsem jí řekla, a to utvrdilo naše přátelství. Jako by ho ukovali v ohni. Tajemství a žár.

„Tak mluvmе o něčem jiném,“ řeknu. „Narazilas na toho chlápka z kavárny? Byl to muzikant, ne?“

Pokrčí rameny a růžově nalakovaným nehtem přejede po okraji skleničky martini... ve skutečnosti je to běžná sklenka na whisky, ale v současnosti hostí martini s citronem. Víím, že má něco na srdci. Nejspíš něco s tou terapií, ale dělám, že to nevidím, zatímco mi Kurt přinese Coca-Colu Light.

„Zůstaneš až do zavíračky?“ zeptá se mě.

„Možná.“

Oči mu vesele zahrají. Když zůstanu do zavírací doby, většinou skončím v bytě nad barem. V jeho bytě.

„Měla bys,“ řekne. „Potřebuješ si orazit.“

Zjevně se chystá přijít s nějakým chlípným návrhem, jak mi ulevit od stresu, ale pak mrkne na Dianu a vyrazí obsloužit dalšího zákazníka. Myslí si, že je diskrétní, ale Diana o nás ví a je právě tak v šoku, jak by Kurt čekal. Diana je totiž proti nezávaznému sexu, zvláště když jde o barmana, co seděl a přes den pracuje v docích. Nemá ponětí, o co přichází.

Běžně by po Kurtově odchodu utrousila kousavou poznámku, ale dnes se očividně utápí v záhadách svojí sklenice martini.

„Jsi v pohodě?“ zeptám se jí.

„Já jen, že... Graham.“

„Do háje,“ zamumlám a zavrtím se na stoličce.

Graham Berry je Dianin bývalý manžel. Vážený právník. Pilíř místní komunity. A taky jeden z nejgeniálnějších psychopatů, jaké jsem kdy potkala. Přesně ví, jak ji trýznit a pronásledovat a přitom neskončit ve vězení. Soudní zákaz? Jasně, ten se dá sehnat. Ale každý polda, co strávil nějakou dobu v Útvaru pro zvláštní oběti, ví, že se hodí asi stejně jako brnění z kartonu při přestřelce.

Diana vypije martini a mávne na Kurta, aby jí dolil. Málokdy si dá víc než jednu skleničku, a když k nám barman přijde, mrkne na mě, jako by říkal *Je všechno v pohodě?*

„Těžký den,“ vysvětlím.

Když odpoví: „Třeba to bude zejtra lepší,“ vím, že nemluví o Dianě.

„Bude.“

„Graham je ve městě,“ vyhrkne, když Kurt odejde. „Prý tu má nějakou práci.“

„A chce tě vidět, protože tě miluje a změnil se.“

Zadívám se jí do očí a obrním se proti provinilému záblesku, který mi prozradí, že o tom setkání uvažuje. Tak jako spousta násilnických vztahů, i ten jejich je pěkně složitý. Vymlátil z ní duši, pak ho to strašně mrzelo, ona se k němu vrátila a celé to začalo nanovo.

Už jsou to dva roky, co od něj odešla a přemluvila mě, abych se s ní přestěhovala do jiného města. Nebyla jsem nadšená; ne proto, že bych jí nechtěla pomoci, ale upřímně jsem čekala, že změním celý svůj život a pak zjistím, že jsem úplně sama v cizím městě, zatímco Diana se vrátila ke Grahamovi. Nicméně jsem se rozhodla dát jí poslední šanci... a ona se zase rozhodla, že Graham už dostal příležitostí dost. Od té doby se k němu nevrátila a dokonce ani teď u ní nezahlédnu jedinou známku provinilosti, jediný náznak toho, že by ho chtěla vidět.

„Fajn, krok číslo jedna,“ řeknu. „Dneska přespíš u mě a zítra tam budeš i pracovat. Zavolej do práce, že jsi nemocná.“

Připravuju se na to, že bude chtít zůstat déle. Když jí vypršela nájemní smlouva, jasně naznačila, že by se ráda nastěhovala ke mně. Po rozvodu dostala jen něco málo, protože podepsala předmanželskou smlouvu, a i to dávno utratila. Situace v práci a neustálý přesun na podřadnější pozice jí s tragickou finanční situací nijak nepomohly. Podotkla jsem, že můj byt s jednou ložnicí není dost velký, ale stejně si přijdu jako mrcha. Pomáhám jí aspoň tak, že platím, kdykoliv si spolu vyrazíme, a „půjčuju“ jí peníze na splácení účtů, aniž bych čekala, že mi je vrátí.

Nezmíní se o tom, že by chtěla zůstat déle, a já si najednou připadám ještě hůř. Zlobím se na sebe, že vůbec takhle přemýšlím, jako bych si myslela, že si to s Grahamem celé vymyslela, aby se ke mně mohla nastěhovat.

„S trochou štěstí,“ pokračuju, „mu bude chvíli trvat, než zjistí, kde bydlíš nebo pracuješ, a jestli je tady vážně jen kvůli práci, dlouho se tu neohřeje...“ Všimnu si jejího výrazu. „On už tě našel.“

„On... staval se v kanceláři. Obvyklé kecy. Chce jenom zajít na kafe, promluvit si, všechno si vyříkat.“

„A pak?“ řeknu, protože vím, že vždycky přijde *a pak*. Na veřejnosti je Graham jen poblázněný bývalý, ale jakmile nejsou kolem svědci...

„Počkal si na mě v garážích.“

Natáhnu se po jejím zápěstí. Trhne s sebou. Vyhrnu jí rukáv a uvidím náramek modřin.

„Krucinál, Di!“

Podívá se na mě jako spráskané štěně.

„Graham se ukáže u tebe v kanceláři a ty mi nezavoláš? Vlezeš do zatracený garáže –“

„Přestaň, Casey. Už tak si přijdu pitomá.“

Oči jí zalijí slzy a já si v tu chvíli vážně připadám jako mrcha. Dávat vinu oběti. To k smrti nenávidím. Jenže Diana se nikdy nepoučí a já mám strach, že mi jednoho dne zavolají, že leží v márnici, protože dala Grahamovi další šanci a já jí nestihla zastavit.

„Jednoho dne to udělá,“ řekne a sevře sklenici oběma rukama. „Víš, že jo.“

O tom se nechci bavit, protože si vždycky vzpomenu na Blainea i na to, jak snadné bylo ho zabít. Bojím se, že se nakonec rozhodnu, že Dianu můžu zachránit jen jedním způsobem. Vlastně ne, mám strach, že mě o to poprosí. Nevím, co bych dělala. Dlužím jí za to, že mlčela o Blaineovi, ale ne tolik, abych se té stejné chyby dopustila s někým dalším. Dokonce ani s Grahamem.

„Zjišťovala jsem, jak zmizet,“ řekne.

„Cože?“ Prudce vzhlednu.

„Mohly bychom odejít. Ty a já.“

Neptám se, proč do toho tahá i mě. Když mě prosila, ať se s ní přestěhuju, a já odmítala, připomněla mi nepěknou pravdu – nemám důvod zůstat. Na tom se nic nezměnilo. Pronajala jsem si zařízený byt, kam jsem si v životě nekoupila jediný obrázek. Mám milence, kterého jsem se ani nezeptala na příjmení. Se sestrou mluvím třikrát do roka. Mám jednu kamarádku, co tu sedí přede mnou, práci, kterou miluju, a to je všechno, na čem mi záleží. Moje práce a Diana. Práce je nahraditelná. Diana ne.

„Teď se soustředme na to, jak tě udržet v bezpečí,“ řeknu. „Graham to vzdá a odjede a pak si promluvíme o tom, jak to řešit dlouhodobě.“

Hodím peníze na pult a zachytím Kurtův pohled; zrovna se vypořádává s nějakým opilcem. Pusou naznačí: „Víkend?“ Zjevně poznal, že se něco stalo, a zítra to nebude lepší. Kývnu, zkusím se usmát a pak se otočím na Dianu: „Dopij a jdeme.“

4

Příští den jsem v práci a snažím se nedělat si starosti o Dianu, ale není mi to nic platné. Od chvíle, co jsme se poznaly, za ni cítím odpovědnost. Právě se nastěhovala do méjí čtvrti a já ji zahlédla v jídelně s tácem v ruce; vypadala jako králík, co se chystá povečeřet mezi vlky. Mávla jsem na ni, ať si sedne k našemu stolu, a od té doby jsem tu pro ni vždycky byla. Pořád myslím na to, že je Graham ve městě. Přemýšlím, jak ji pokaždé vystopoval a co potom udělal. Nechal ji vyhodit z práce. Roztřískal jí byt. Vymlátil z ní duši. Naposledy se jí pokusil přejet.

„Detektive Duncanová?“

Vzhlednu od stolu. Je to Ricci, nový detektiv ze Zvláštních obětí.

„Máte, ehm... máte práci?“

Odolám pokušení mrknout na horu papírů, co se mi vrší na stole, a místo toho řeknu: „Co se děje?“

„V nemocnici je oběť a... nechce se mnou mluvit. Kolegyně leží doma s chřipkou, ale říkala, že bych mohl poprosit vás.“

Takže někoho znásilnili a detektiv nedetektiv, dotyčná odmítá mluvit s mužem. Náš útvar je tak mrňavý, že nic není psané černé na bílém.

Když zaváhám, můj parťák Timmons se ke mně nakloní. „Chlapec ti dává příležitost, jak na pár hodin pláchnout od papírování a ty se vykručuješ? Běž. Já to dodělám.“

Ricci mě cestou seznámí s fakty. Mladá žena zhruba před týdnem vyhodila z bytu přítele závislého na drogách. Vrátil se zpátky pro věci... a vzal si i to, co mu nepatřilo; přesně řečeno ji znásilnil a skoro uškrtil. To aspoň tvrdí její spolubydlící, která zahlédla, jak ten zmetek bere do zaječích. Sama oběť trvá na tom, že šlo o náhodné vloupání.

Poslouchám a snažím se přitom nemyslet na Dianu. Stejně jí radši pošlu zprávu, ať nezapomene, že si má nechat dovézt oběd a rozhodně nevycházet z bytu.

Znám pravidla, Casey, odpoví a já slyším, jak v duchu dodává: *Nejsem děčko.* Jako omluvu rychle natukám zprávu, že jí cestou domů koupím chai latte.

Dorazíme do nemocnice a po schodech vyjdeme do pokoje oběti. Dveře stráží policista, kterého neznám. Zašeptá Ricci-mu: „Nikoho dalšího tam nemáš brát. Nařídil to doktor.“

„Konstáble Wiley, tohle je detektiv Duncanová,“ představí nás Ricci.

Potřesu mu rukou. Až moc dlouho na mě zírá, potom se zasměje a prohlásí: „Koukám, že u policie zrušili výškový omezení, co?“

„Asi tak před sto lety,“ řekne Ricci. „Byla by to diskriminace rasy a pohlaví.“

Mrkne na mě, jako by čekal, že ho poplácám po hlavě. Naráží na skutečnost, že kromě toho, že jsem žena, jsem i napůl Asiatka. Moje máma byla Číňanka a Filipínka.

„Je slečna Langová...“ Mávnou rukou k pokoji.

„Jo, je vzhůru,“ řekne Ricci a otevře mi dveře. Když vcházíme dovnitř, pošeptá mi: „Moc vám děkuju. Fakt si toho vážím. Nezašla byste po práci na skleničku?“

Vážně doufám, že mě nebalíš v nemocničním pokoji oběti znásilnění, pomyslím si, ale zamumlám něco neurčitého. Pak odhrnu závěs u postele a –

Podobá se Dianě.

Samozřejmě to není ona, ale právě to mě napadne jako první. Vidím světlovlasou ženu s růžovými sponkami, které chvíli vypadají jako odbarvené konečky. Nateklý obličej jí hraje žlutou a fialovou. Kolem krku má nachový prstenec

modřin, jednu ruku v sádře, nohu zvednutou. Vypadá podobně jako před dvanácti roky já.

Představím si na jejím místě Dianu, kterou stejně jako mě a tuhle holku skoro ubili k smrti, a dojde mi, že Grahama nemůžu jen tak nechat být. Dianě to dlužím – musím se ujistit, že nikdy neskončí takhle.

Pak jde všechno stranou a zase vidím tu dívku. Jenom ji. Pohlédneme si do očí a já spatřím stopy vzdoru, i když jsou stěží postřehnutelné – jako by to, že svého bývalého odmítla udat, byla její vlastní volba. Jako by ji nevyděsil k smrti, aby si myslela, že nemá na výběr.

Přistoupím k posteli, nakloním se k ní a zašeptám: „Pojďme se ujistit, že už to nikdy neudělá.“ A ona se rozpláče.

Zabouchám na dveře Grahama hotelového pokoje.

„Casey,“ řekne Graham, když otevře, a směje se u toho, jako bych mu donesla jeho oblíbenou čínu. „Doufal jsem, že mě vyhledáš. Pojď dál.“

Když vcházím dovnitř, otočím se k němu zády – tak mu dávám najevo, že mě neděsí. Obrátím se k němu, teprve když si sednu na gauč. Graham Berry. Je mu čtyřicet. Vypadá jako maskot luxusní právnické firmy – bílé zuby, dokonalé vlasy, ostře řezaná tvář. Pořád slyším, jak mi Diana šeptá: „Můj ty bože, Case. Musíš ho poznat. Je nádherný, chytrý a okouzlující a pozval mě na rande. Věřila bys tomu?“

Chtěla jsem. Diana si v životě zasloužila něco dobrého – od střední si vytrpěla svoje s celou řadou násilnických nicek. Bohužel měla pravdu – bylo těžké uvěřit tomu, že by se navelek dokonalý chlap jako Graham Berry šíleně zamiloval do holky jako Diana. Kruté, co? Jenže existuje něco jako vzťahová hierarchie; možná se můžete posunout o příčku nebo dvě, ale když přitáhnete pozornost někoho o dvacet šprušlí nad vámi, měli byste se ptát proč.

V případě Diany šlo o to, že v ní Graham viděl totéž, co její bývalí – hlubokou zranitelnost i dychtivost vyhovět a potěšit. Dianini rodiče jí stejně jako ti moji nastavili lačku, na kterou

zkrátka neměla, ale na rozdíl od našich dávali nespokojenost najevo i jinak než slovy, a tak strávila dětství v domnění, že každý výprask, který kdy schytala, byl zasloužený. To z ní dělalo dokonalý cíl pro Grahama a jeho sadismus.

„Vypadáš dobře, Case,“ řekne a odhalí zářivé zuby.

„To si nech. Oba víme, že nejsem tvůj typ.“

„Tím si nejsem tak jistý.“ Přejde pokoj a sedne si na kávový stůlek přede mnou, tak blízko, že se dotýkáme koleny. „Co se dohodnout? Vyspíš se se mnou a já spokojeně odjedu domů. Klidně si dones i pouta. Můžeme se poprat o to, kdo z nás si je nasadí.“

„Kdybych tě někdy měla v poutech, Grahame, nestačil by ses divit, kde by to skončilo. Chci, abys nechal Dianu na pokoji.“

„Já vím, ale Diana ve skutečnosti nechce, abych ji nechal na pokoji. Je to taková naše hra. Tos nikdy nechápala.“

„Jestli jí ublížíš –“

„Nikdy jí neublížuju. Alespoň ne proti její vůli. Pleteš se ve mně, Casey. Vždycky to tak bylo. Dianu miluju. Náš vztah je možná trochu nekonvenční, ale to ještě není zločin.“

Usměje se. Víم přesně, co ten úsměv znamená – pokud si to nahrávám a snažím se ho lapit, chytnu velký kulový. Je zatraceně opatrný.

„Chci, abys odjel z města,“ řeknu.

„Hmm, jsi vážně sexy, šerife Casey. Takže si dohodneme čas? Právě poledne aneb pistole a dvacet kroků?“

„Poledne dávno odzvonilo. Řekněme třeba v šest. Nebo...“ Otevřu batoh, vytáhnu z něj složku a hodím ji na stůlek.

Otevře ji. Přestane se usmívat.

„Britnee Spencerová. Sestra kluka, kterého jsi před dvěma roky učil basket. Přišel jsi k nim domů, abys mu dal soukromou lekci, ale nakonec ji dostala i Britnee. V úplně jiný disciplíně.“

„Kdo ti řekl –?“

„Jsem detektiv, pamatuješ? Bylo jí patnáct. Takže jde o znásilnění a já mám všechno, co potřebuju, abych tě mohla zažalovat. Důkazy máš tady. Klidně si to nech. Mám kopie.“

„To je kravina,“ vyhrkne. „Říkala, že jí je osmnáct.“

„To můžeš vysvětlit policii. Šest hodin, Grahame. Tak si s tím balením pospěš.“

Jedu v autě a vši silou držím volant, aby se mi netřásl ruce. Nikdy dřív jsem Grahamovi tou složkou nevyhrožovala, protože z padesáti procent je to snůška nesmyslů. Když ho Diana opustila, jedním z důvodů bylo i podezření, že se ochomýtlá kolem Britnee. Britnee jsem zavolala... a ona mě poslala do háje. Kdybych s tím šla za policajty, všechno by popřela.

Když mi zazvoní telefon a já vidím soukromé číslo, jsem si jistá, že je to Graham, který mezitím prohlédl můj bluf. Zatvrdím se a na Bluetoothu stisku Přijmout.

„Detektiv Duncanová? Tady Stefan.“ Odmlka. „Stefan Ricci.“ Zvýší hlas, jako by si nebyl jistý vlastním jménem.

„Ano?“

„Chtěl jsem, ehm, chtěl jsem si ještě promluvit o tom veřejším výslechu. Hned jste ji přesvědčila a já...“ Přiškrteně se zasměje. „Já vůbec netuším, jak se něco takového dělá. Prve jsem vás zval na skleničku a neměl jsem příležitost se vás znovu zeptat, tak se ptám teď. Právě mi skončila směna. Mohl bych vás vzít ven? Popovídat si o vašich, ehm, výslechových metodách?“

Skoro si povzdechnu. *Zdáš se jako fajn kluk, Ricci. Fakt. A výslechové metody bych s tebou probrala moc ráda. Ty chceš ale ve skutečnosti něco jiného, vid'?*

„Jdu na večeři s kamarádkou,“ řeknu, což je vlastně pravda.

„Aha, dobře. Tak třeba potom? Nebo –“

„Co takhle zítra skočit na kafe? Třeba do Pozemku.“

To je kavárnička hned vedle stanice, takže tím dávám jasně najevo, že se budeme bavit výhradně o práci. Zklamaně odpoví: „No, proč ne...“

„Je to na vás. Jestli budete chtít, vyzvedněte mě u stolu.“

Zavěším a zapnu rádio, doufám, že mě rozptýlí. Zrovna běží vysílání o nějaké ženě, která sama cestuje po Aljašce; poslouchám, představuju si, že dělám něco podobného, a najednou mi přijde, že pro většinu lidí, je něco takového

běžné a pro mě naprosto nedostupné. Zkrátka a dobře sním s otevřenýma očima.

Zajedu ke stanici a pak na podzemní parkoviště, kde nechám svou Hondu. Je to moje první auto; koupila jsem si ho skoro před deseti lety a už tenkrát mělo něco za sebou. Chlapi v obchodě mě nabádali, ať jdu po něčem novějším, bezpečnějším, s airbagy a ABS brzdami. Ne že bych si to nemohla dovolit. Rodiče mi nechali konto se sedmi nulami. Ale auto funguje. Až fungovat přestane, koupím si nové.

Ujdu sotva pět kroků, když mi dojde, že mě ze stínů někdo pozoruje. Nevidím ho, dokonce ho ani neslyším, ale vím, že tam je.

Další krok nedokončím a místo toho se pomalu, důkladně rozhlédnu kolem. Když se obracím zpátky, za jednou dodávkou spatřím paži. Ta vzápětí zmizí a s ní i ten člověk.

Dojdu k dodávce, dokud ho nezahlédnu před okénko. Nevidím ostře, ale poznám, že je to muž. Táhne mu na třicet. Krátké, kudrnaté vlasy. Vypadá italsky. A taky povědomě.

„Ricci?“ řeknu.

Zmizí mi z dohledu, jako by si přidřepł.

„Hej!“ křiknu. „Jestli jste to vy, Ricci, takhle mě rozhodně –“

Ozve se pleskání nohou a já si uvědomím, že se nepřikrčil, ale vzal do zaječích. Vyběhnu za ním, ale než se dostanu k východu, není po něm ani vidu. Zavrtím hlavou a vyrazím na stanici.

5

V sedm zavolám do Grahamova hotelu, tam mi řeknou, že se předčasně odhlásil. To je dobré znamení, ale pořád se neodvážuju strávit noc s Kurtem. Nicméně potřebuju pauzu a Diana už je z nepřetržitého pobytu v mém bytě tak šílená, že souhlasí s tím, že si u Kurta dáme aspoň drink.

Kurt zjevně nemá radost, že mě vidí. Vrhá po mně pohledy, které jasně naznačují, že má něco na srdci, a mně je to náhle jasné. Podstatou partáka na pravidelný sex je pravidelnost. Měla jsem moc napilno, abych dodržela svou část dohody, a i když je to fajn chlap, rozhodl se jít o dům dál.

„Vteřinu,“ řeknu Dianě, která srká druhé martini. „Jen si promluví s Kurtem.“

Vyprázdní sklenici a beze slova mi ji podá. Vezmu ji Kurtovi.

„Je všechno v pohodě?“ zašeptám a vklouznu na barovou stoličku.

Pokrčí rameny a namíchá další martini. Pak řekne: „Kdybych věděl, že přijdeš, řekl bych ti, ať nechodíš.“

Přinutím se odpovědět. „Fajn,“ vypravím ze sebe tak lhostejně, jak dokážu. „Takže chceš, abych sem přestala chodit?“

„Co?“ Pátravě se mi zadívá do tváře. „Ty myslíš, že tě pouštím k vodě? To ne, sakra.“ Opře se lokty o bar a skloní se ke mně, takže se skoro dotýkáme nosem. „Doufám, že něco takového bych zaonačil trochu stylověji.“

„Promiň.“ Protáhnu obličej. „Drsněj tejděn. Jsem připravená na nejhörší.“

„No, o to nejde.“ Prsty se zaklesne o ty moje; špetka taktního fyzického kontaktu. „Řekl bych ti, abys nechodila, protože mi volalo pár lidí. Do baru brnknu chlápek a ptal se po mně jménem, co už dávno nepoužívám.“

Takže staré časy. Kurt vyrostl ve čtvrti, kde vám pobyt ve vězení skoro určitě zajistil zvučné jméno. Vykašlal se na střední a dělal vymahače jednomu místnímu „podnikateli.“ Po druhém pobytu v base se polepšil, ale pak do toho spadl potřetí a přišel o svou poslední šanci.

„Někdo se tě snaží stáhnout zpátky?“ zeptám se.

„Nevím proč. Jsem venku celou věčnost, ale možná si zjistili můj jméno a řekli si, že už mě poctivej život třeba omrzel a rád bych si vydělal rychlý prachy. Řekl jsem, že žádný takový jméno neznám. Za hodinu mi to stejný zavolali na mobil. Odpověděl jsem to samý. Proto jsem ti chtěl navrhnout, abys sem pár dnů nechodila. Dej mi čas to vyřešit. Nechci tě do něčeho namočit.“

„Jsem policajtká. To zvládnú.“

„Jasně. Jsi policajtká... proto se spolu nikde nevystavujem.“ Významně mrkne do rohu, kde popíjí skupina detektivů. „Nepotřebuješ, aby ti někdo předhazoval, že chodíš s bývalým kriminálníkem. To je mi jasný.“

„Ehm, ne,“ odpovím. „Jestli to nikde nevytahuju, tak jediňe proto, že jsem taková. Vždycky se snažím být diskretní. Šetřím síly na *soukromý* projevy náklonnosti.“

Tady se usměje. „Což rozhodně oceňuju.“

„To ráda slyším. Ale jestli chceš, můžu teď udělat výjimku.“ Natáhnu se k němu a chytну ho za košili. Usměje se, ale zavrť hlavou a kývne směrem na chodbu. Dovedu ho na jednokabinkové dámské záchodky a ukážu mu, jak moc mi chyběl. Nicméně se nedostaneme za líbání. Rychlovka na záchodech není náš styl, ale vzhledem k tomu, že se teď možná nějakou dobu nevidíme, zvažuju, že udělám výjimku. Když mu to řeknu, zachechtá se.

„Jestli ti nevdáří řešit moje problémy, můžeš přijít, kdykoliv budeš chtít.“

Přitiskne se ke mně. Sedím na pultu s nohama kolem jeho pasu, zatímco mumlá: „Žádnej tlak, ale... jak to vypadá zejtra?“

„Tak padesát na padesát. Diana –“

Přeruší mě smyslým polibkem, pro který na chvíli zapomenou, o čem jsme mluvili.

„Tvoje kámoška má potíže,“ řekne. „Má přednost. Ale jestli se zejtra zvládneš utrhnout, slibuju, že tě přivedu na jiný myšlenky. Každopádně by bylo dobrý, kdybys mi dala svý číslo. Zase, nechci na tebe tlačit, ale měl bych ho mít, kdyby nastal problém.“

Chystám se ho zeptat, jestli ho ztratil... a vtom mi dojde, že jsem mu ho nikdy nedala. Vídáme se už šest měsíců a ještě jsem se k tomu nedostala. Zatraceně. Vytáhnou telefon. „Dej mi svoje.“

„Ehm, jsem si celkem jistej, že už jsem to udělal. Dvakrát.“

Když jsem sem přišla poprvé s pár kolegy z práce, Kurt mi napsal číslo na kus ubrousku. Vyhodila jsem ho. Asi za týden, když jsem do baru přišla podruhé a strávila u něj noc, mi ho dal znovu, ale tenkrát jsem ještě nebyla připravená si ho uložit a pak... pak...

Když se nemám k odpovědi, zavrtí hlavou a nechá to být. Pošlu mu číslo na mobil, do práce i svou adresu. Telefon mu zabzučí v kapse. Když si přečte mou zprávu, zaculí se, jako bych mu předala klíče od svého bytu, auta a trezoru.

Když vidím jeho úsměv, ucítím osten viny. Říkám si, že jen držíme věci nezávazné, jak jsme se dohodli. Oba máme komplikovaný život. Pokud ho nenaštve, že se s ním týden nebudu vidět, znamená to, že to má stejně. Anebo je to milý kluk, který se prostě spokojí s tím, co mu nabídnou. Co mu nabízím já.

„To s Dianou,“ řeknu a sklouznu z pultu. „Její ex nechce pochopit, že je ex. Měsíce se držel zpátky, ale včera se zase ukázal. Proto jsem nemohla zůstat. Řekla mi to až tady.“

„Má ten chlap nějaký jméno?“ Kurt si neprotáhne bicepsy, na takové kliše ho neužije, ale zavrtí se, svaly se mu napnou a mně je jasné, co tím myslí.

„Lákavý...“ zamumlám.

„Stačí mi jméno. Nechce pochopit, že je konec? Můžu mu to dát černý na bílým.“

„O tom nepochybuju. A po všech těch letech, co ji ten blbec otravuje, bych ti skoro zaplatila, abych se mohla dívat.“

„Platit bys nemusela.“ Ďábelský úsměv. „Leda v naturáliích.“

„Nemáš ponětí, jak moc bych si to užila. Problém je v tom, že by se jenom našel a pak si to vybil na ní. Dělán na jiném řešení.“

„Fajn. Ale jestli budeš na tu prácičku potřebovat trochu svaloviny, máš moje číslo. Jsem ti k službám, ve dne i v noci.“

Vrátím se k našemu stolu. Čekám, že Diana něco poznamená, ale stěží si všimla, že jsem odešla. Když před ni postavím třetí martini s citronem, sáhne po něm, jako by tam bylo celou dobu. Srkne si a řekne: „Odpoledne volal Graham. Říkal, že musel odletět dřív a nestihne zajít na večeři. Ne že bych s nějakou večeří souhlasila...“

Nepřítomně se zadívá přes místnost.

„Tak to je fajn, ne?“ zeptám se pátravě. „Že odjel.“

Ztěžka zamrká a vyrazí ze sebe prázdné zasmání. „Jo, promiň. Znělo to, jako bych toho litovala? Jen jsem si říkala...“ Podívá se na mě. „Skončí to někdy, Casey? Stačí, aby zavolaal, a jsem znovu v háji. Víš, co jsem dneska udělala? Zkontrolovala si životní pojistku. Chtěla jsem se ujistit, že je zaplacená, abys nebyla na háku, kdyby se něco stalo. Dovedeš si představit, že jsem na něco takového vůbec pomyslela? Já? Slečna Bezstarostná?“ Prsty sevře skleničku. „Poslední dobou zase tak bezstarostná nejsem. A už vůbec ne šťastná.“

„Co takhle prázdniny?“ zeptám se. „Dovolenou jsem si nevybrala už celou věčnost.“

Nepřítomně kývne. Snažím se vymyslet, co „zábavného“ bychom mohly podniknout, ale úplně stejně byste mohli požádat cukráře, ať vám spraví karburátor. Moje představa prázdnin se omezuje na chlápka za barem.

„Pořád přemýšlím o jednom místě,“ vyhrkne. „A nesměj se, dobře? Víš, že to zní šíleně, a možná to jen dokazuje, jak

jsem zoufalá. Ale na skupinové terapii je jedna ženská, se kterou občas zajdu na kafe. Probíráme naše plány na útěk, co bychom dělaly, kdyby se věci vážně zvertly. Ví o jednom místě, kde je možný se schovat.“

„Nějaký srub nebo něco takového?“

„Ne, město. Pro lidi, co potřebují zmizet. Místo, kde je nikdo nenajde.“

„Něco jako podzemní železnice pro oběti násilí?“

„Pro všechny, kdo jsou v maléru. Je to město lidí, co zmizeli.“

Zavrtím hlavou. „Promiň, Di, ale to zní jako typická městská legenda. Přemýšlej. Neviditelné město? V dnešním světě je těžké zmizet z mapy. Jak by to fungovalo? Ekonomika, bezpečnost...“

„Netvrdím, že tomu věřím. Jenom to dokazuje, jak hluboko jsem klesla, Case. Pořád na to musím myslet. Jsem tím posedlá. Říkám si, že by to třeba přece jen mohla být pravda.“

„Ale není,“ utnu ji rázně. „Jestli chceš probrat skutečné strategie a únikové plány, prosím. Ale žádné fantasy hlouposti. Máš reálný problém, co vyžaduje reálné řešení.“

Příští den všechno šlape. Ricci se zastaví, přijmu jeho pozvání na kafe a bavíme se jenom o práci. O tom, co se stalo v garáži, pomlčím. Jestli to byl on, nejspíš tam jen sbíral odvahu znovu mě pozvat na skleničku a pak si to rozmyslel.

Pokud jde o Grahama, je ticho po pěšině. Trvám na tom, aby Diana ještě jednou přespala u mě, ale nevidím důvod s ní zůstatvat.

Když tu noc vejdu do baru, Kurt zrovna myje sklenice. Zamžourá do matného světla, aby se ujistil, že jsem to opravdu já. Potom se usměje, odloží skleničku a oběma nám nalije tequilu dřív, než dojdou k baru.

Nic neřekne. Hodím ji do sebe a nechám si nalít další. Někdo na druhém konci lokálu ho zavolá, a tak si hodí utěrku přes rameno a odkráčí, zatímco pokařím druhou tequilu. Tuhle si vychutnávám, nechám ji, ať mě pořádně zapálí na jazyku.

Během následující hodiny stěží prohodíme deset slov. Když sem přijdu bez Diany, většinou mluvíme. Co v práci? Jak jde život? Viděla jsi předpověď počasí? Celý týden má pršet. Jo, vedeme hlubokomyslné hovory. Není to Kurtova vina. Sám jednou žertem poznamenal, že máme společné akorát to, že já lidi zatýkám a on byl zatčený.

Pozná, že dnes nemám na řeči náladu. Neurazí se a nechá mě, ať si v klidu cucám tequilu.

Bar má zavírat ve dvě. Kurt zavře v jednu. Poslední zákazníci jsou moc opilí, aby se mrkli na hodinky, a nejspíš ani

žádné nemají. Vypoklonkuje je ze dveří s papírovým hrnkem kafe a rázným dobrou noc. Neříká jim, ať neřídí. Nehrozí, že by tihle ztroskotanci měli auto.

Než se vrátí, sklidím stoly a myju sklenice. Kývne na znamení díků a dodělá tržbu. Dneska ji má uložit. Udělá to později. Nikdo se k němu nevloupá pro pár set babek. Zvlášť když poslední chlap, který ho převezl, strávil týden v nemocnici.

Je hotový dřív než já a vezme mi hadr, aby dodělal, co jsem začala. Čekám. Hodí utěrku do dřezu a pak jdeme dozadu, odkud vedou schody do jeho bytu.

Je to kamrlík, dvakrát menší než ten můj. Kurt má dvě práce a bývalou přítelkyni s pětiletým synem. Jeho synem. Je to jeho zodpovědnost. Ne že by hrál v klukově životě nějakou roli, je jenom bankomat. Bývalá se rozhodla, že „tatínek“ bude její nový manžel, ale Kurt trvá na tom, že bude na děcko platit, i když musí mít dvě podřadné práce. Taky šetří. Na co? *Nemám páru*, řekne, když se ho zeptám. To je asi další věc, kterou máme společnou.

Zavírá dveře a já mezitím dojdu do obýváku. Slyším ho za sebou, ale neřekne ani slovo. Jen za mnou stojí, zatímco zírám z okna.

„Casey?“

Otočím se. Nepohne se. Snaží se odhadnout moji náladu, přemýšlí, jestli jsem si to nerozmyslela. Rozepnu si košili. Usměje se, zůstává na místě a sleduje mě. Když jsem se doma převlékala, nevzala jsem si podprsenku; rozhrnu si košili a on potichu zalapá po dechu. Vyrazím k němu.

„Jsi sakra nádherná, víš to?“ řekne mi.

„Vzhledem k tomu, proč tu jsem, se dá čekat, že něco takového řekneš.“

„Kdepak. Jsi nádherná, detektive Duncanová. A přijímat lichotky ti vážně nejde.“

Zasměju se, zatímco ke mně dojde a smyslně mě políbí.

Ležíme v posteli zamotaní v pokrývkách, anebo v tom, co z nich zbylo. Většina skončila na zemi.

Nakloní se ke mně a políbí mě. „Je naděje, že bys tu dneska přespala?“

„Mám to v úmyslu.“

„Dobře.“ Stiskne mi bok a sklouzne z postele. „Musím skočit uložit ty prachy. Víš, jak to chodí.“ Jako bývalý trestanec nechce riskovat a nechat si peníze přes noc. „Ale budu rychle. Mám se stavit pro něco v bistru?“

Usměju se na něj. „Hloupá otázka. Burgr s kroužkama a dietní kolu. I když kolou bez cukru už to moc nezachráním.“

„Rovnováha musí být.“

Zasměje se, znovu mě políbí a vyrazí do druhého pokoje, kde jsme nechali oblečení. Dívám se, jak odchází. A je to nějaký pohled. Široká potetovaná ramena. Svalnaté ruce. Skvělý zadek. Všimne si, že na něj zírám a otočí se. Pomalu mě přejede očima.

„Jestli se na mě budeš takhle koukat,“ řekne, „nikdy do té banky nedojdu.“

Místo pozvání pokrčím kolena. Vyrazí ke mně. Dám nohy k sobě a přetáhnu přes ně deku.

„Provokatérko,“ zavrtní.

„Hoď tam ty peníze. Dones mi cibulové kroužky. Uvidíš, že to dovedu upřímně ocenit.“

„Upřímně ocenit? To zní dobře.“

Oblékne se a pak je pryč. Když za ním zaklapnou dveře, vezmu telefon a projíždím pracovní zprávy. Potom zkontroluju Dianu. Chystám se přejít na rychlou volbu, když vtom zalétnu očima ke dveřím.

Telefon. Kurt.

Do háje. Nezeptala jsem se ho, jestli dostal další podivné hovory. A teď je půl třetí ráno a on vyrazil do banky s balíkem peněz.

Sbíhám po schodech a rychle si zapínám halenku. Vím, že jen zbytečně jančím. Jenže tím sama sobě přiznávám, že mi na něm záleží a že nezapomenu na jeho potíže jen proto, že mám vlastní.

Jsem na ulici. Dokonce ani ve dne to není ta nejbezpečnější čtvrt' ve městě, ale v tuhle hodinu je nepřírozně tichá, jako by se za každým rohem plížila šelma a čekala, až se objeví nějaká pošetilá oběť. Je vlhká zářijová noc, z okapů padá dešť, bubnování vody je jediný zvuk široko daleko, dokud

nezaslechnu tlumené dunění Kurtových bot. Jde pomalu, uvolněně; dává celému světu najevo, že je tady a že je mu ukradené, jestli o něm ví.

Prudce zahnu za roh. Ohlédne se přes rameno. Pořád je klidný; nezejistí ho ani moje rychlé kroky. Je ode mě dvacet metrů, prochází pod blikající pouliční lampou. Potom mě uvidí a zamračí se.

„Je všechno v pohodě?“ zavolá a jeho hlas se rozlehne nocí.

Zpomalím na chůzi. „Jen jsem se rozhodla, že chci místo burgru s kolou milkšejk.“

„Uložila sis můj číslo, že jo?“

„Potřebovala jsem se trochu protáhnout.“

Zachechtá se. „O to jsem se hodlal postarat hned po návratu.“

Zasměju se. Čeká na mě pod lampou, jdu k němu, vzdálenost mezi námi se zmenšuje. Ještě deset kroků, devět...

Ve stínech se něco pohne. Nečekám, abych zjistila, co to je. Vrhnu se vpřed a zakřičím: „Kurte!“

Otočí se, všechno vidím zpomalně. Objeví se pistole. Vykřiknu. Narazím do něj bokem, ozve se výstřel, strhnu ho k zemi, padá, ale já nevím, co přišlo dřív – kulka nebo pád. Sletí na chodník. Obrátím se, přede mnou někdo stojí. Je to ten stejný chlap, kterého jsem viděla v podzemní garáži. Má tmavé vlasy, ale není to Ricci. Cizinec. A míří na nás pistolí.

„Dárek od pana Saratoriho,“ řekne.

Zvedne zbraň. Nepřemýšlím. Nepotřebuju přemýšlet. Už jsem v pohybu, chytnu ho za zápěstí, zakroutím. Pistole dopadne na chodník. Překvapeně sykne. Rozežene se po mně pěstí. Pak se zbraň náhle znovu objeví, jako by se sama od sebe vznesla z chodníku.

Ne, ne sama od sebe. Kurt ji drží v ruce a míří na toho chlapa. V obličejí je popelavě šedý, triko má špinavé od krve. Chlap se otočí a stáhne mě do palebné dráhy. Pomyslím si, že je se mnou konec. Kurt vystřelí dřív, než si uvědomí, že jsem v cestě. Jenomže Kurt není já. Nereaguje stejně. Dál míří pistolí před sebe a ten chlap se mi vykroučí a vezme roha. Kurt znovu vystřelí, ale schválně mine. Varování. *Jen utíkej, kreténe.*

Natáhnu se po zbrani, abych za ním vyrazila. Pak pohlédnu na Kurta. Triko má rudé. Kulka prolétla skrz, z rány se valí krev. Přitiskne si na ni dlaň, jako by tím mohl zastavit krvácení.

Podává mi pistoli. „Běž za ním.“

Má slabý hlas, třesou se mu víčka. Upadá do šoku. Opatrně ho zatlačím na chodník.

„Musíš jít –“ začne.

„Je pryč.“

„Pořád můžeš –“

„Ne.“

Popadnu telefon.

„Nedělej to.“ Vyhrabe se na nohy. „Ať jde o cokoli, nechceš se do toho namočit.“

„Tohle nebylo o tobě. Přišel si pro mě.“

Zaváhá, ale pak zavrtí hlavou. „To je fuk. Nechci, aby ses dostala do maléru. Zním jednoho chlápka. Chodí do baru. Je to doktor. Přišel o licenci, ale –“

„Ani náhodou,“ řeknu. „Zavolám ti pořádnýho –“

Zapotácí se, začnou se mu protáčet oči. Zbrzdím jeho pád, když se skácí na zem. Potom vyťukám 911.

7

Sedím v nemocnici u Kurtovy postele. Zaplatila jsem, aby měl soukromý pokoj. Teď spí. Od příjezdu sanitky upadá do bezvědomí a zase se z něj probouzí, nejdřív bolestí a ztrátou krve, potom léky a vyčerpáním.

Leo Saratori mě našel. Ruská ruleta s terapeuty je u konce. Kulka vklouzla do komory.

Před čtyřmi dny jsem se svěřila nové terapeutce a dneska mě Saratori dostihl. To není náhoda. Musela si dohledat podrobnosti a najít můj příběh. Někomu to řekla. Možná nějak kontaktovala Saratoriho. Anebo jenom zavolala na policii a někdo si spočítal, že by si mohl přilepšit, jestli si s tou novinkou pospíší za Saratorim.

Ať už je to jakkoliv, udělala jsem chybu. Celou horu chybně.

Terapeutce jsem se zmínila i o Kurtovi – neřekla jsem jí jméno, jen že chodím s barmanem. Saratoriho ranař mě sledoval až do baru. Nechal si Kurta projet od šéfa a dozvěděl se o jeho kriminální minulosti. Pak mu zavolal, aby se ujistil, že má správného chlapa.

Lea Saratoriho jsem podcenila. Ví, že dokonalá pomsta nespočívá v tom, že mě mrtvou hodí do řeky – nechá mě žít s vědomím, že můžu za smrt svého milence.

Ale Kurt žije. Díkybohu, Kurt žije.

Doktoři nás ujistili, že bude v pořádku. Kulka prošla skrz, potrhala mu svaly, ale minula všechny důležité orgány.

Osmáctyřicet hodin v nemocnici, vážné zranění, ale nic trvalého ani smrtelného.

Zatímco Kurt spí, vytočím pár čísel. Nejdřív volám Dianě, ať si vezme do práce taxíka. Nezvedá mi to, ale jsou čtyři ráno, takže na tom není nic divného. Potom zavolám do své i Kurtovy práce a řeknu, že dnes nedorazí. Zrovna končím poslední hovor, když se mu zachvějí víčka. Po několika nesmělých pokusech otevře oči.

„Ahoj,“ zašeptá.

„Ahoj.“

Odkáže si. Podám mu vodu, trochu usrkne a řekne: „Ty jejich drogy jsou fakt něco. Musíš mi osvěžit paměť: namíchl jsem někoho já, anebo ty?“

„Já. Celé je to na mně. Ten chlap mě sledoval už předevčírrem, ale spletla jsem si ho s jiným detektivem. Byla to hloupá chyba.“ A skoro osudná.

Vezme mě za ruku a přitáhne si mě k sobě. Posune se na posteli, abych měla místo. Když se bráním, řekne: „Jestli se se mnou budeš prát, zůstanu tu trčet o to dýl.“

Posadím se. Dál se mi dívá do očí a drží mě za ruku.

„Jsem v pohodě,“ řekne.

„Ne, nejsi. Postřelili tě a je to moje vina.“

„Blbost. Je to vina toho kreténa, co mě postřelil.“

„To není –“

Rukou mi přikryje ústa. „Přestaň. Život je svině. A je jedno, na který straně zákona stojíš.“

„Nejde o moji práci. Je to kvůli... něčemu, co se stalo dřív.“

„Má to něco společného s tímhle?“ Prsty se dotkne boule na mém předloktí, odkud mi kdysi trčela kost.

Viděl moje jizvy. Nejdou skrýt, leda bych se schovávala pod dekou, a to nedělám. Když jsme spolu spali poprvé, jako by si jich ani nevšiml, až potom. Jen se dotkl jedné z těch po noži a zeptal se: „Jsi v pohodě?“, čímž mě nabádal, abych se mu svěřila. Ale já jenom řekla, že ano, a on dál nenaléhal.

Přikývnu. „Na střední jsem se dostala do maléru.“

Nakloní hlavu, poznám, že ví, že moje šrámy nejsou jako jeho připomínky drsných mladých let: jizvy, tetování, staré

stopy po jehlách. Ty moje svědčí o jednom incidentu. O jediném útoku.

„Srovnalas dluh?“ zeptá se. „Za to, co ti udělal?“

„Snažím se nevypadat překvapeně, že se skoro trefil.“ „Tak nějak.“

„A byl to někdo, kdo si pamatuje, kdo tě nenechá odejít, neuzná, že jste si kvit?“

„Tak nějak.“

„Nechci odpověď, Casey. Ledaže bys mi to chtěla říct. Jenom mi to pomalu dochází. Někdo po tobě jde. Někdo dost nebezpečnej na to, aby si najal mlátičku. Budem se muset sakra zamyslet nad tím, jak tohle vyřešíme.“

„Já to zvládnou.“

„My to zvládneme. Právě teď nejsem ve stavu, abych se za někým honil, ale brzo budu. A jestli to nebude stačit, znám chlapy. Chlapy, co mi dlužej. Zmáknem to. Ale do tý doby – vím, že nerada nosíš služební bouchačku, ale teď budeš muset. Pořád.“

Plánuje dál, vymýšlí, jak mě ochránit, ale já na něj jen zírám. Tenhle chlap za mě právě schytl kulku. Leží v nemocnici, protože jsem přinesla svoje trable na jeho práh. A přemýšlí jedine o tom, jak věci napravit. Jak mi pomoci.

„Ty jsi vážně něco extra,“ řeknu, když skončí.

„Extra dobrýho nebo extra špatnýho?“

Nakloním se k němu a letmo ho políbím na rty. „Něco báječnýho.“

„Blbost, jen si dělám pověst.“

„Ne, jsi báječnej. A přijímat lichotky ti vážně nejde.“

Zasměje se, chytne mě zezadu za hlavu a přitáhne si mě k sobě, aby mě políbil.

Stoupám po schodech do svého bytu a přemýšlím o posledních několika hodinách. Pekelná noc. A taky překvapivá. Největší šok je, že jsem zjevně pořád schopná citu. A co cítím právě teď? Lítost a bolest.

Až se Kurt vzpamatuje, musím ho odříznout. Jen na to pomyslím a nemůžu dýchat. Bolí to. Působí mi to fyzickou

bolest. Chci být sobecká a skočit po jeho nabídce, nechat ho, ať mi pomůže, říct si, že všechno bude dobré – že je to možné, že o něj nemusím přijít.

Smůla, Duncanová. Před dvanácti lety sis vykopala hrob, a jestli ti na Kurtovi jen trochu záleží, nedovolíš, aby ho pohřbili s tebou.

Tohle se mi honí hlavou, když otvírám dveře od bytu. Teprve tehdy mi dojde, že Diana nezamkla na zástrčku. Tlumeně zakleju. Nechci s ní jednat jako s dítětem, ale někdy...

Bezpečnostní panel svítí zeleně. Alarm je vypnutý.

Vrhnu se dovnitř. Na zemi leží převržená lampa, stínítko se válí o tři metry dál, střeby žárovky jsou po celém koberci.

Na podlaze je krev.

Krev na podlaze.

Ach Bože. Doprdele. Nejdřív Kurt. Teď Diana.

Nezavolala jsem, abych ji varovala. Hůř – zavolala jsem, a když neodpověděla, řekla jsem si *Hmm, nejspíš spí.*

V předsíni krvavá šmouha přejde v kapky. Ty vedou do koupelny, a tam najdu Dianu; leží na podlaze, všude je rudá voda, v ruce drží zakrvácený ručník. Padnu vedle ní na kolena, prsty jí stisknu krk.

Dýchá.

Opatrně ji přetočím na záda. Krev jí teče z nosu. Je zlomený. Zase. Má rozražený ret, i z toho se valí krev. Černé oko. Potrhaná, zkrvavená halenka. Rychle se podívám po dírách – kulka nebo nůž? Když se dotknu jejího hrudníku, zasténá. Roztrhnu blůzu; po celém těle má modřiny. Dýchá ale normálně, žebra jí nezlomil. Plíce jsou v pořádku.

Vytáhnu telefon, abych zavolala sanitku. Otevře oči. Vlastně oko. To druhé má nateklé tak, že zůstává zavřené. Podívá se na mě okem podlitým krví a zašeptá: „Ne.“

8

Diana mě nenechá zavolat sanitku. Pomůžu jí do obývacího pokoje, kde ji posadím na pohovku, a snažím se ji přemluvit, ale pláče, vzlyká a vrtí hlavou tak důrazně, že gauč zkrápí krev a slzy.

„Musíš do nemocnice,“ naléhám.

„Jsem v pořádku,“ řekne a zachvěje se, jak se snaží zvládnout pláč.

„Vždyť jsi omdlela na podělaný –“

Škubne sebou, a tak poznám, že nemám mluvit sprostě.

„Omdlela jsi na podlaze.“

„Ne, bolela mě hlava, tak jsem si lehla. Nespadla jsem.“

„A jaký je v tom rozdíl? Rána do hlavy znamená otřes mozku –“

„A s tím už máme zkušenosti, ne?“ Pokusí se o úsměv, ale tvář se jí stáhne bolestí. „Nemůžu, Casey. Vím, že chceš, abych byla silnější, ale já jsem hrozně unavená. Policie mi neuvěří a já už se nedokážu bránit. Nic dobrého z toho nevzejde.“

„Ať už ti to prase řeklo cokoliv, zapomeň na to. Tentokrát nešlo o Grahama. Je to můj problém. Dám to do pořádku.“

Zkrabatí čelo. „Ty?“

„Leo Saratori mě našel,“ řeknu. „Může za to terapeutka. Ta blbá terapeutka.“

Diana na mě dál zmateně zírá. „Terapeutka?“

„Nejspíš si dohledala můj případ, někomu o něm řekla a ten někdo to vyzvonil Saratorimu. Ale určitě je to on, takže cokoliv ti ten útočník navykládal –“

„Casey, byl to Graham.“

„Říkal, že je Graham?“

„Ne, tohle.“ Ukáže na sebe. „Graham. To on mi to udělal.“

Je možné podělat věci víc, než se to za posledních pár dní podařilo mně? Nejdřív vyzvoním svoje největší tajemství úplně cizímu člověku a čekám, že mě zachrání rádoby posvátné zpovědní tajemství. Velký kulový. Potom se nechám sledovat do garáží a ještě nad tím mávnu rukou. A pak si myslím, že je moje nejlepší kamarádka v bezpečí jen proto, že se její pošahaný bývalý odhlásil z hotelu.

Pohnojila jsem to. A odnesli to lidi, na kterých mi záleží.

Diana mi řekne, že Graham přišel asi o půlnoci. Muselo mu dojít, že bude u mě, a když před domem neviděl moje auto, doufal, že budu pryč.

„Otevřela jsem mu,“ řekne. „Ale držela jsem dveře. Jen jsem se ho chtěla zbavit. Měla jsem venku mobil, abych ti mohla brknout, kdyby nechtěl odejít, ale než jsem se nadála, byl vevnitř a vzal mi ho.“

„Zavoláme policii. Tentokrát ho máme na videu. Na chodbě jsou kamery. Nahrály ho, jak přichází a odchází, na oblečení bude mít krev. Máme ho, Di. Tentokrát nám neuklouzne.“

Domovnice ví, že jsem policistka, což je většinou k vzteku – volá mi pokaždé, když se chce zeptat na cokoliv od nuceného vystěhování po pokuty za parkování. Ale vždycky jsem na ni byla milá a zdvořilá a teď se to vyplácí.

Bezpečnostní video ukazuje Grahama, který přišel v 23:48, o dvacet minut později vychází ven. Pokaždé má na sobě kabát.

„Sundal si ho,“ řekne Diana. „Když jsem otevřela, měl ho přes ruku.“

Samozřejmě. Bez kabátu máte lepší rozmach. A taky pod ním snadno schováte krev.

Graham se zadívá do kamery. Usměje se, hne ústy: „Nauzdar, Casey.“ Mrkne a jde dál.

„Něco řekl,“ zašeptá Diana. „Přímo do kamery. Vidělas to?“ Přikývnu.

„Poznáš, co to bylo?“

Zavrtím hlavou. Co bych asi tak řekla? *Můžu za to já. Mrzí mě to, Di. Snažila jsem se ti pomoci. Zoufale jsem se pokoušela věci napravit a udělala jsem chybu. Stačilo, aby změnil hotel, na den schoval nos, a já spokojeně odkráčela a strávila noc s Kurtem, přesvědčená, že jsem ho zastránila.*

Jenže jsem ho nezastránila. Naštvala jsem ho.

Podívám se na video ještě třikrát, pátrám v něm po kapce krve, ale kvalita je špatná a on je opatrný. Udělal to zase a já ji znovu zklamala.

Svítá a Diana žadoní, ať jí dovolím zjistit něco víc o jejím neexistujícím městě. *Kvůli nám oběma. Jenom se zeptám své známé. Nemusíš nic dělat. Nikomu neřeknu, co se ti opravdu stalo. Něco si vymyslíme. Nikdy bych tě neohrozila, Casey. Nikdy. Vím, že je to risk, ale... Graham. A teď Leo Saratori. Potřebuju být v bezpečí, Casey. A potřebuju, abys v bezpečí byla i ty.*

Vím, že to město není skutečné, jenže tomu neuvěří, dokud to nezjistí sama.

A tak souhlasím.

Hned další den si Diana na ty lidi sežene telefonní číslo. Zdá se to snadné – neměly bychom jim nejdřív sdělit podrobnosti, nějak se prokázat? Trvám na tom, že volat budu já. Nehádá se.

Seženu si telefon s kreditem a vytočím číslo. Zvedne to nějaká žena. „Stěhovací služba J & L, jak vám mohu pomoci?“ Skoro zavěším. Potom mi dojde, co řekla. Stěhovací služba. Fajn...

„Dali mi tohle číslo –“

„– abychom prodiskutovaly vaše případné využití našich stěhovacích služeb,“ doplní. „Je to tak?“

„Ano, ale –“

„To prozatím stačí. Naše služby jsou velmi důvěrné, soukromí našich klientů chráníme za každou cenu.“ Jinými slovy: *Zmlkni. Zmlkni hned teď.* „Nemohu vám odpovědět na žádné případné otázky, dokud vás nezvážíme jako možného klienta. Při výběru jsme velmi nároční. Máte přístup k faxu?“

„Ehm... ano.“

„V tom případě prosím zašlete kopii svého pasu a řidičského průkazu spolu s číslem, na němž budete k zastížení. Nic dalšího od vás v tuto chvíli nepotřebujeme. Děkujeme za váš zájem –“

„Jsme dvě,“ řeknu.

Odmilka. „Je mi líto, ale máte špatné informace. Poskytujeme služby výhradně jednotlivcům. Nemůžeme asistovat u přesídlení manžela, partnerů, dětí –“

„Je to kamarádka a zmizet musíme obě.“

Další odmlka. „Dobrá. V tom případě pošlete identifikaci pro obě osoby. Děkujeme za zájem o naše služby. Na shledanou.“

Všechny informace zašlu faxem, spolu s číslem na předplacený mobil, který jsem si koupila výhradně za tím účelem. Neuplyne ani dvanáct hodin, když zazvoní. Chtějí, abych uvedla „důvod přestěhování“ – jinými slovy důkaz, že se potřebujeme schovat.

„Zašlete nám zprávu, v níž popíšete svou situaci. Přiložte veškerou podpůrnou dokumentaci. Tu budeme vyžadovat jako opodstatnění vaší žádosti.“

„Něco dalšího?“ zeptám se. „Podrobnosti o našich osobách?“

Do věcného hlasu se jí vplíží náznak pobavení. „Máme vaše identifikační údaje. To stačí, abychom si o vás zjistili vše potřebné, detektive.“

Fajn, už začali s domácím úkolem.

„Také jsou tu poplatky,“ řekne žena. „Pět tisíc dolarů za osobu k pokrytí všech nákladů ohledně stěhování a integrace do vašeho nového domova. Věřím, že je to přijatelné.“

Před tímhle nás už varovali a já souhlasila, že zaplatím za nás obě. Řeknu, že je to v pořádku, a ona zavěsí.

Naskenuju a zašlu dokumentaci z Dianiných návštěv nemocnice, taky oficiální stížnosti na Grahama, novinové články týkající se mého útoku i kopii policejní zprávy o Kurtově postřelení.

Její příběh je pravdivý. U toho svého si vymyslím, že chlapi, co mě před lety napadli, si mě s někým spletli, dál mě sledují a celé to vyvrcholilo útokem na Kurta. Čekám, že mi to spolknou? Ani ne. Tedy, pokud existuje šance, že to město není jen snůška nesmyslů. Doufám, že moji žádost smetou ze stolu, ale pořád přijmou Dianu. Bude v bezpečí, a to je nejdůležitější. Pak se přestěhuju do jiného města, abych ochránila Kurta, a potom... no, to je jedno. Oba budou v bezpečí.

I další telefonát přijde do dvanácti hodin. Řeknou mi, že jsme prošly identifikační kontrolou a teď je čas na další krok: osobní pohovor. Sdělí mi místo a čas.

„Vy sídlíte v našem městě?“ zeptám se.

„Přijedeme za vámi.“

„A s kým přesně se setkám? S výběrovou komisí?“

„Setkáte se s Valerií. Zástupkyní naší firmy a odborníci pro styk s klienty.“

„A ta mi odpoví na otázky ohledně legitimacy vaší společnosti?“

Ticho. Dodám: „Chci říct, že –“

„Ano, chápu, co tím myslíte. Chcete se ujistit, že jsme a dokážeme to, co tvrdíme. Většina klientů se tím nezdržuje.“ Tichý zvuk, snad zasmání. „Ale samozřejmě. Valerie se vynasnaží, aby vás upokojila, detektive. Nemůže zabíhat do detailů, naše stávající klientela je pro nás na prvním místě. Ale měla by být schopná zažehnat vaše obavy.“

Tři dny poté, co ji Graham zbil, s Dianou vyrážíme na setkání s lidmi, kteří nás prý dokážou přenést do kouzelného města, kde ztracení zůstanou ztracení. Nemůžu uvěřit tomu, jak rychlý spád věci nabraly, a rozhodně to není příjemné překvapení – zmocňuje se mě pocit, že jdeme do pasti. Dvanáct let čekání na nejhorší má za následek, že nejenom koukám darovanému koni na zuby, ale zároveň chci i vzorky DNA a rentgenové snímky; a i s těmi si dokážu vsugerovat, že v břichu Trojského koně tiká bomba.

S Valerií se setkáme v deset ráno v bezejmenné kancelářské budově. Ano, přesně tak. Dokonce vypadá, jako že sem patří: středně důležitá úřednice kolem pětačtyřicítky, šedivější vlasy, nevýrazný sestřih, kostýmek starý deset let.

Neklábosíme, nenabídne nám kávu nebo čaj. Zavede nás přímo do zasedací místnosti, která je stejně holá a neosobní jako můj byt. Pronajatá kancelář? Nevěděla jsem, že něco takového existuje. Nicméně je tu jeden zajímavý rys, a to jednosměrné zrcadlo. Dojdu k němu a předstírám, že si upravuju vlasy. Pak do něj zamávám a posadím se.

Valerie se právě přehrabuje v brašně a vytahuje z ní složku, když se otevřou dveře. Stojí v nich nějaký muž. Je mu asi jako mně, má tmavě blond vlasy a vousy, které skoro nejsou vidět. Asi metr osmdesát na výšku. Bytelně stavěný. Opálený

obličej. Ocelově šedé oči a trochu šilhá. V koutcích už má drobné vějířky vrásek: hodně času tráví venku a ne vždycky nosí sluneční brýle nebo použije opalovací krém.

„Vy,“ řekne a upře na mě šedé oči. Hlavou pokyne ke dveřím.

„Právě jsme začaly –“ namítne Valerie.

„Oddělené pohovory.“

„To není –“

Zadívá se na ni a ona strne jako nová námezdní síla, kterou přistihli při nadbytečné pauze na kafe. Chlap už neřekne ani slovo. Ani ona. Zvednu se a jdu za ním. Vezme mě do místnosti za zrcadlem a ukáže mi na židli.

„Nejspíš patříte k místním bezpečnostním složkám?“ zeptám se.

Dál ukazuje a mlčí. I já se pod jeho pohledem zavrtím jako neposlušná brigádnice. „Nevzali vás,“ oznámí.

„Do vašeho města, předpokládám. Protože neposlouchám?“

„Ne, kvůli Blaineovi Saratorimu.“

Posadím se, aniž bych si to uvědomila, a pak už je pozdě. Sedne si naproti mně.

„To jste si vážně myslela, že na to nepříjdu?“ zeptá se. „Se Saratorim vás napadnou, on zdrhne a nechá je, aby z vás vytřískali duši. A pak se chlapi, co vás zbili, vrátí a zastřelí ho... dva měsíce po původním přepadení. Týden po tom, co vás pustili z nemocnice. A člověk, co nahlásil střelbu? Mladá žena. Dostala se ke mně policejní složka. Vyslýchali vás, ale kvůli vašemu stavu vás jako podezřelou vyloučili. Což znamená, že to byli špatný poldové.“

Ne, jenom jsem byla dobrá herečka. Zlomená osmnáctiletá holka, co se sotva drží na nohou a pořád jí to tak úplně nemyšlí, rozhodně nemohla naplánovat a provést vraždu.

Mohla bych to popřít. Nemůže mít důkazy. Ale popírání už mám plné zuby. A tak jenom řeknu: „Chápu.“

Není to pravda. Malá část mého já chce vykřiknout *Proč?* Poprvé v životě mám chuť se bránit – poukázat na to, že se mi to stalo kvůli Blaineovi, říct, že jsem ho nechtěla zabít a že už jsem se za to potrestala víc, než kdy dokázal Leo Saratori. Ale místo toho říkám: „Chápu.“

„Fajn,“ přikývne. „Aspoň si ušetříme zbytečné hovory. Teď tu budeme dvacet minut sedět.“

Vydržím to dvě. Potom mrknu k jednosměrnému zrcadlu. Diana mluví s Valerií. „Vezmou ji?“ zeptám se.

„Ne.“

Zmateně na něj pohlédnu. „Ale ona to potřebuje. Její ex –“

„Ten příběh se mi nelíbí. Nemá dost podporných důkazů. Jste detektiv. Věřila byste jí?“

„Když uvážíme, že jsem vytírala její krev? Ano, věřila.“

„A to čekáte, že se spolehnu na vaše slovo?“ Zavrtí hlavou, než stačím odpovědět. „To je fuk. Nejsme žádná charita. Užitečnost je stejně důležitá jako nouze. Co že to dělá? Je účetní? Nikoho takovýho u nás nepotřebujem.“

„Tak se naučí nějaké řemeslo. Umí šít, většinu oblečení si ušila sama. Pro to využití určitě najdete.“

Když neodpoví, přemýšlím o tom, co mi právě sdělil. Zprvč mě ve městě nechce a zadruhé dávají přednost lidem, co umí něco užitečného. Teď už chápu, proč pohovor přišel tak rychle.

„Tam u vás potřebujete detektiva,“ začnu. „A něco mi říká, že to není jen proto, abyste vyhověli kvótám.“

Zamračí se, nerozumí mi.

Pokračuju: „Někdo s vyšší hodností chce detektiva a vám se nelíbí, co tím naznačuje – že vy nebo vaši lidi potřebujete pomoc.“

Jeho pohled mi předtím připadal jako ze železa. Chyba lávky. Až do téhle chvíle byl jenom kamenný. Teď se ale promění v ocel. Je jako led. „Ne,“ vysloví důkladně. „To já si zažádal o detektiva. Jen nechci vás.“

„Špatné pohlaví?“

Znovu ten zmatený pohled. A nehraje to, jako by vážně nevěděl, proč by na něčem takovém mělo záležet.

„Tak můj věk. Jsem moc mladá.“

„Jste o dva měsíce starší než já a já jsem šerif. Takže ne, věkem to není. A nehodlám o tom diskutovat. Potřebuju detektiva a vás nechci. Tečka.“

„Vážně? Někdo vás přiměl k účasti na tomhle pohovoru, takže rozhodnutí očividně není výhradně na vás, šerife.“ Znovu mrknu k zrcadlu. „Co se dohodnout? Odklepněte mi Dianu.“

Beze mě nepůjde, tak si vymyslete, že jste mě vzali taky. Povězte jí, že před odjezdem potřebuju dodatečný výcvik. Až bude na místě, řeknu, že jsem si to rozmyslela.“

„Kecy.“

„Kdepak. Mně na nějakém tajném městě nezáleží, ale chci tam dostat ji.“

Zadívá se na mě, jako bych ležela na pitevním stole a on ze mě sloupával vrstvu za vrstvou. Uběhne aspoň minuta a pořád mlčí.

„Ještě něco,“ řeknu.

Odfrkne si, jako by říkal: „To jsem mohl vědět.“

Nevšímám si ho. „Nevěřím na Santu. Nikdy jsem na něj nevěřila. Ani na Santu, ani na velikonočního zajíčka, ani na čtyřlístky. Proto nevěřím ani na vaše město. Dejte mi důkaz a Diana je vaše.“

„Naše? Já nechci –“

„Ano, ale mě nechcete ještě víc. Takže tady je dohoda, šerife. Budu se ptát, a jestli mě přesvědčíte, že to vaše město existuje, budu pokračovat. Přimluvíte se, aby nás vzali. Jakmile bude Diana na místě, jakoby si to rozmyslím a vycouvám z toho. Připadá vám to fér?“

Znovu si mě prohlíží. Potom zabručí a já si to vyložím tak, že mám pokračovat.

Ptám se na počet obyvatel a základní statistiky. Jen něco přes dvě stě lidí. Sedmdesát pět procent muži. Průměrný věk třicet pět let. Nikdo pod pětadvacet. Nikdo nad šedesát.

„Takže žádné děti,“ řeknu.

Na zlomek vteřiny se odmlčí a já přemýšlím proč. Pak odpoví: „Žádný děti. Není tam pro ně vhodné prostředí a muselo by se řešit spousta věcí. Vzdělání a tak dále.“

„Jak město funguje?“ zeptám se. „Ekonomicky.“

„Ze sedmdesáti procent je soběstačné. K jídlu je zvěřina a ryby. Chováme domácí zvířata. Spousta skleníků. Základní potraviny, jako je mouka, dovážíme letecky.“

„Letecky? Takže je to odlehlé.“

„Ne, je to uprostřed jižního Ontaria.“ Pohledem naznačí, že mě má za idiota, ale mě dávno došlo, že kdyby takové místo existovalo, muselo by být na severu. Jenom ho zkontroluji.

„A jak se vyhnete pozornosti?“

Chvíli si mě bedlivě prohlíží, než odpoví: „To z většiny zajistí poloha. Nikdo se tamtudy nepotuluje. Nad městem občas přeletí malé letadlo, ale díky jeho postavení ho nezpozoruje. Zbytek pokryje technologie.“

„Palivo? Elektřina?“

„Dřevo na vaření a topení. Petrolejky. Generátory, ale jenom pro centrální produkci potravin. Palivo podléhá striktní regulaci. Naše oddělení má povolený čtyřkolky, ale většínou používáme koně. Jinak šlapeme pěšky.“

„Což lidem zabrání v odchodu.“

Nic na to neřekne, a tak mi odpoví na další dotaz. Nežijí v komunitě ohrazené zdi – jen jsou příliš daleko od civilizace, abyste odtamtud mohli odejít po svých.

„Na internet samozřejmě zapomeňte,“ řekne bez vybízení. „I na signál. Žádná televize ani rádio. Lidi tvrdě pracují. Když se chtějí bavit, tráví čas spolu. Není vám to po chuti? Máme obrovskou knihovnu.“

„Alkohol?“

Chvíli mu trvá, než odpoví: „Jo“, a jeho tón mi naznačí, že kdyby bylo po jeho, ve městě by nebyla ani kapka. Nedivím se mu. Potkala jsem policisty ze severních měst, kde si moc zába-
vy neužijete, a tak tam kraluje pití. A pití znamená potíže.

„Policie?“

„Jeden důstojník. Bývalý voják. Desetičlenná domobrana; tu používáme výhradně jako hlídku a má minimum pravomocí.“

„Kriminalita?“

„Většinou řešíme výtržnosti. Opilci, vandalové. Udržujeme pořádek.“

„Přepadení? Sexuální napadení?“

„Ano.“ Z jeho výrazu poznám, že víc mi neřekne.

„Vražda?“

„Ano.“

„Ve městě o dvou stech lidí?“ zeptám se. „Kdy jste naposledy –“

„Vy v tom městě žít nebudete, detektive. Tuhle informaci nepotřebujete.“

Jenže ji chci. To město potřebuje detektiva. Není moc věcí, pro které bych se dovedla nadchnout, ale nový případ je rozhodně jednou z nich. Dost možná jedinečný případ a už slintám jako hladový pes, zatímco v duchu horlivě probírám možnosti – jaký zločin dělá šerifovi vrásky, jaké by to bylo, vyšetřovat delikt v takovém prostředí, co bych se mohla naučit, jak bych se k tomu postavila. Ale má pravdu. Já v tom městě žít nebudu, takže nesmím být zvědavá, abych svého rozhodnutí nezačala litovat.

A tak řeknu: „Ptám se, abych věděla, do čeho Dianu posílám.“

„Míra útoku je vyšší, než by měla. I sexuálních napadení. To stejný platí o vraždě. Na nic z toho nejsem pyšnej. Šerifem jsem už pět let. Je to nekonečná práce, proto jsem si zažádal o detektiva.“

„Pět let? Tak to jste na konci funkčního období. Říkali nám, že ve městě jsou to minimálně dva roky a maximálně pět.“

„To se na mě nevztahuje.“

„Ale zpátky ke kriminalitě. Vyšší bude nejspíš kvůli okolnostem. Lidi se cítí v pasti, nemají možnosti, moc pijí.“

„Což není žádná omluva.“

„Ne,“ souhlasím. „Ale zvládnout něco takového je oříšek, a je to tím horší, že tam máte směsku obětí a zločinců, kteří k vám utekli před minulostí.“

„Typický vrahy do města nepustíme, detektive. U každého násilného trestného činu musí být polehčující okolnosti, tak jako ve vašem případě, kde si je rada jistá, že nedojde k recidivě. Kdokoliv prchá před násilným zločinem...“ Řekne to jinak: „Těm, co prchají před násilným zločinem, je do města zakázán přístup,“ uzavře ledovým hlasem, jako by recitoval z příručky pravidel a nařízení. „Mě ale zajímají oběti. Ty tam utekly přesně před tímhle.“

Sdílet s ním jednu místnost je jako podstupovat šokovou terapii. Jsem jako na trní, čekám, kdy přijde další výboj, a nedokážu se zklidnit, ani když do mě zrovna nepouští elektrinu. Ale říká ty správné věci, i když nechce.

„Poslední otázka,“ řeknu. „Finance. Víím, že Diana za vstup zaplatí pět tisíc. Výměnou dostane bydlení a možnost pracovat,

což znamená, že se od ní nečeká, že by měla peníze na útratu. Je mi jasné, že žijete částečně jako pospolitá komunita, ale to nepokryje všechno. Provozovat tajné město se musí pěkně prodražit. Kdo to platí?“

„Všichni ve městě nejsou svatý. Máme tam zazobaný kra-vařáky, co toho mají hodně na triku. Pro ty je vstupný podstatně vyšší než vašich pět tisíc.“

Jinými slovy lidi, co si vydělali balík krádežemi, teď platí za skutečné oběti. Příhodné.

„Dobře,“ řeknu. „Jsem spokojená. Takže domluveno?“

Pohne se. Nenazvala bych to kývnutím, ale je to souhlas, i když výsostně neochotný. Potom mě vyprovodí ke dveřím. Odejdu a uvědomím si, že ani neznám jeho jméno. Ne že by na tom záleželo. Mám, co jsem chtěla, a on taky.

10

Příští ráno mi zavolá Val. Mně, ne Dianě. Prošly jsme, takže se musíme znovu setkat a prodiskutovat další kroky. Tím myslí sebe a šerifa. To mi dojde, až když v poledne dorazíme do nedalekého parku a on tam stojí. Neřekne ani slovo, jen na mě ukáže a pokyne k pěšině vedoucí do přilehlého lesíku.

„Jenom se mi to zdá, nebo ti z něho taky běhá mráz po zádech?“ špitne za mnou Diana.

Otočí se, podívá se na ni a Diana tiše vykvikne.

Pošlu ji za Valerií a sama spěchám za šerifem. Doženu ho, ale pořád si mě nevšímá.

„Díky,“ řeknu, protože to tak myslím. Zpomalí, až když zajdeme hlouběji do lesa. Trochu povolí ramena a prohlásí: „Vy jste úplná pohroma, Duncanová. Vykolejetej vlak.“

Zastavím se. „Prosím?“

„Proto vás u nás nechci. Ne kvůli tomu, co jste udělala. Řeknu si o detektiva a oni mi přidělí ženskou, co se vyžívá v sebedestrukci. Něco takového nepotřebuju.“

Měla bych se urazit. Tenhle blbec si o mně vyjede pár informací, dvacet minut se mnou mluví a chová se, jako že mě zná?

Jenže jsem v klidu, jako bych něco našla. Něco, co mi nepřinesla žádná z těch stupidních terapií, kdy jsem ze sebe na odborné půdě chrlila jedno moudro za druhým, aby se v nich ti pitomci rochnili jako jasnovidci. *To je tvůj problém, Casey Duncanová.*

„Rozjetý vlak,“ řeknu.

„Cože?“

„Když vlak vykolejí, je s ním ámen. Narazil. Jestli se vyžívám v sebestrukci, tak mě náraz teprve čeká. Což je nejspíš ještě horší, než kdybych to měla za sebou.“

Přimhouří oči, jako bych se mu vysmívala. Sundám si sluneční brýle, aby viděl, že to tak není. Jenom si odfrkne, což je zjevně jeho odpověď na všechno.

„Takže mě varujete pro případ, že by mě napadlo porušit naši dohodu? To neudělám. Dohodli jsme se a já se toho budu držet. A upřímně vám děkuju za všechno, co jste pro Dianu udělal.“

„Šest měsíců.“

Jde dál. Než stihnu promluvit, sejde z cesty a zamíří do lesa. Nezdá se, že by to dělal vědomě. Prostě jde, jako by tam pěšina sama zatáčela.

„Může zůstat jenom šest měsíců?“ zeptám se. „Fajn, to je –“

„Vy. Trvali na tom. Pokud se neukážete, vykopnou ji.“

„A to kdo přesně? Výběrová porota?“

„Rada.“

Přikývnu. „Městská rada. Starosta a tak dále. Politikům se zjevně nevyhnete ani ve městech jako to vaše.“

Trpce se usměju, ale nevšímne si toho, jen si něco zamumlá pod vousy. Pak se najednou zastaví, když se přes nás převalí stín lesa, a zírá na strom před námi.

Prudce se otočí a zamíří zpátky na cestu. „Rada vám řekne, že zůstanete dva roky, ale bude to šest měsíců. To je mezi náma. Přijdu na to, jak vás odtamtud dostat.“

Když mlčím, řekne: „A právě proto vás nechci. Nabízím vám možnost útěku a vám je to ukradený.“

„Ne, já –“

„Myslíte si, že si utýct nezasloužíte. Zabila jste člověka a měla byste za to zaplatit.“

Říkám si, že je v tom něco šlechetného, čestného a spravedlivého, ale v jeho hlase slyším jen znechucení, jako bych byla fanatickou kající provozující sebemrškačství.

„Pojeďu,“ řeknu a vzápětí si uvědomím, že se mi ta vyhlídka celkem zamlouvá. Řeší se tam případ. Čeká mě zkušenost. Nová a jedinečná. Musím se přemáhat, abych nevyzvídala –

jsou to loupeže, přepadení, nebo vražda? – ale vím, že teď není vhodná doba. Ještě ne.

Pokračuju: „Možná mě tam nechcete, šerife, ale nebude te litovat. Je jedna věc, v níž jsem dobrá, a to je moje práce. Třeba vám dokážu pomoci.“

Zavrtí hlavou. „Viděl jsem vaši složku, detektive. Sakra ohromující. Jenže tady. A tam, kam máme namířeno? To je úplně jiná písnička.“

11

Mám čtyři plné dny na to zosnovat své zmizení. Diana jen jeden. Předpokládám, že mé tři dny navíc jsou projev laskavosti od šerifa. Jako policista ví, že bych neměla odcházet od rozdělané práce.

Za chvíli se po mně slehne zem. Nemám v plánu fingovat svou smrt, dokonce se ani nevytratím do noci. Umění zmizet zjevně spočívá v tom, že vůbec nezmizíte. Prostě odejdete, po dlouhé a hlavně okaté přípravě. Zrušíte všechny schůzky. Zaplatíte účty. Dáte vědět v práci. Řeknete o tom kamarádům a rodině. Něco si vymyslíte, zalžete o místě, kam jedete, ale dáte jim dost jasně najevo, že od vás nemají příštích pár let čekat žádné zprávy. Tohle jim pokud možno sdělte až těsně před odjezdem, aby neměli čas se s vámi hádat.

Základní vzorec je jednoduchý: nedat nikomu šanci po vás jít. Dokonce nám doporučili přeplatit daně, i když to může bolet.

Taky je zásadní, abyste případné zájemce o váš osud navedli špatným směrem, protože nehledě na to, jak opatrní jste, vždycky existuje riziko, že někdo z vaší rodiny zkusí vaše zmizení nahlásit. Takže musíte utrousit pár náznaků o tom, kam jste šli. V našem případě Valerie navrhla Calgary. Neřeknete to rovnou, ale vygooglujete si něco o bytech a práci v Calgary. Jakoby nedopatřením za sebou necháte stopu, kdyby vás někdo zkoušel najít.

O svém odchodu řeknu sestře. Je to krátký hovor. Povinně

si voláme o Vánocích a narozeninách a tím to hasne. Není překvapená, že se zase stěhuju s Dianou. Přesně tohle by od své nemožné sestřičky čekala.

V práci to nastrojím tak, že svému parťákovi řeknu o Kurtovi a poznamenám, že ten útok ve mně probudil vzpomínky. Zmíním i Dianino napadení, nadávám na systém. Zabalím to až v poslední chvíli; pošlu mail nadřízenému a zástupci zaměstnanců. Zbytek času strávím většinou na stanici a dotahuju případy, aby si mysleli, že byl odchod plánovaný.

Do odjezdu zbývá den. Kurta ráno pustili z nemocnice s tím, že má jít okamžitě do postele, ale samozřejmě doktora neposlechl. „Toho už mám tak akorát,“ řekl mi. Je brzy odpoledne, sedíme v baru, který má ještě zavřeno. Do práce se má vrátit až za dva dny, ale šmejdí kolem a bručí jako hospodyňka, co se vrátila domů a našla domácnost vzhůru nohama.

„Zasranej Larry,“ řekne a sbírá z baru láhve, které jsou skoro prázdné. „Nic nedoplní, dokud nezbejvá pár usmolených kapek, a můžu mu to říkat furt dokola. Nech vyschnout flašku rumu a někdo si řekne o panáka, jen aby ti strčil pracky do kasy, až půjdeš dozadu pro další. A koukni na bar. Ten idiot ho nevypulíroval od doby, co jsem byl pryč.“ Natáhne se pro hadr a nakrčí nos. „Je to ten stejnej, co jsem tu nechal?“

Seberu mu ho a hodím ho do koše na špinavé utěrky pod dřezem. Pak vezmu čistý hadr a řeknu mu, ať jde doplnit láhve.

Uklidím lokál, i když mám podezření, že si toho kromě Kurta nikdo nevšimne. To místo už zažilo své. Je to pajzl, ale když ho má pod palcem Kurt, tak alespoň čistý pajzl.

Cestou do skladu kolem mě projde a chytne mě kolem pasu. Přitáhne si mě k sobě a dlouze, hladově mě políbí. Neřekla jsem mu, že zvedám kotvy, ale tuší, že se něco děje.

Právě nahrazuje poslední láhev, když ze sebe vypravím: „Musím odjet.“

Stojí tam, zády ke mně, s rukou na flašce. „A odjet znamená...“

„Odjet pryč. Někam, kde je bezpečno.“ Nadechnu se. „Natrvalo.“